

ГЕОРГИ СТОЕВ

ГОРЛАНИЦА • СЪБИТИЯ НА ВРЕМЕТО •

СИЖ

КНИГА ВЪСРЕА

ПОД РЕДАКЦИЯ НА
ВЛАДИМ ДАВЕРОВ

ГЕОРГИ СТОЕВ

СИК 2

chitanka.info

*На Жаки...
от тати*

„Открай време всички искат да заровят истината. Но тя винаги намира пролука. Понякога изригва като гейзер, друг път извира незабележимо и ни залива подобно планински поток. От истината няма къде да се избяга и тази книга е посветена на нея.“

Георги Стоев

ГЛАВА I

Гоцев не се чувстваше уютно в Гърция. Изпитваше известна привързаност към момчетата, но трудно търпеше простотията им. Все пак повече от живота си бе прекарал под маската на дипломат и то не къде да е, а в САЩ. Върна се в България и още на третия ден потърси среща с Дебелия Андро.

— Дай ни възможност да ядем бял хляб — примоли се той. По това време беше натрупал вече милиони долари, но въпреки това се чувстваше несигурен без протекцията на Луканката.

— Какъв бял хляб? Кажи си откровенно, че става дума за пари — посрещна го този път доста хладно Дебелия.

— Не си прав, Андро! Тези хлапета аз ги създадох и имам отговорност към тях.

— Това изобщо не ме интересува.

— Как така?

— Стоях зад теб години, имаше пълни протекции и в един момент се забрави. Реши, че ти командваш парада.

— Греша, Андро — съвсем се смали Генерала. — Готов съм да минем под твоята шапка и да правим всичко, каквото наредиш.

Гоцев притежаваше изключителен актьорски талант. Благодарение на него се задържах във високите етажи на властта или в подножието ѝ близо петдесет години. Знаеше, че тези номера не минават пред Дебелия, но въпреки всичко реши да опита.

— Кажи ми поне един път, когато не съм изпълнявал това, което си поискал от мен?

— Не се лигави — отблъсна го Андро. — Не ти прилича. Този път смятам да те пенсионирам завинаги.

— Завинаги ли?

— Точно така. На всичко отгоре храненикът ти хич не ми харесва.

— Кой храненик?

— Маджо или както там го наричат.

— Момчето е добро, Андро.

— Приключихме разговора! — отпрати го Дебелия. — Поздрави семейството си от мен.

През следващите два дни Гоцев не можа да се докопа за втори път до Дебелия. Андро на свой ред знаеше, че Генерала го търси, обаче изчакваше удобния момент. Той обичаше да се държи като Господ, пък и в известен смисъл се смяташе за такъв. Играеше с огромни пари и на практика с всички енергийни ресурси на държавата. Беше най-довереният човек на Москва. Генералчета като Гоцев изобщо не му правеха впечатления. Смяташе ги за дребни наемници и пешки от големия шах. На третия ден великодушно разреши да го пуснат в кабинета му.

— Дълго те мислих — посрещна благо Генерала Дебелия Андро. — Познаваме се отдавна и реших да не те оставям в калта.

— Благодаря ти — едва не му целуна ръката Гоцев. Той умееше да се прави на по-тъп, отколкото беше и по такъв начин винаги печелеше благоволението на висшестоящите.

— Нека твоите босчета се върнат и продължат бизнеса с петрола. Условието ми е едно — да се скрият в миша дупка и да не им чувам имената.

— Ще стане.

— И още нещо — изгледа Дебелия под белите си вежди Гоцев и в типичния си стил се почеса по задника: — Искам седемдесет процента от печалбата.

Гоцев си даваше ясна сметка, че неговите момчета губят позиции всеки ден извън България. За бизнеса бе изключително важно да се чува кой къде се намира и какво прави. Улицата бързо забравяше бегълците и си намираше нови герои. Затова върна цялата група от Гърция още на другия ден, след като получи разрешение.

Базата на Маджо се намираше в хотел „Аякс“, под полите на Витоша. Държеше го Жоро Гюлето — бивш гюлетласкач. Изключително прост селянин, наследил четирийсет декара ниви по тия места, които постепенно се превръщаха в безценни. Първата му работа беше да продаде половината от тях и да спретне хотела, втората да го даде под наем на Младен за седем хиляди долара на месец. Маджо, разбира се, не плащаше нито цент. Това му беше абсолютно

противопоказно. Той знаеше само да взима. Изненада се изключително, когато намери нови наематели след завръщането си.

— Какво си направил ти бе? — хвана за яката той Жоро Гюлето.

— Мислех, че никога няма да ви видя — смутено се оправда онзи.

— Нали съм ти наредил да не мислиш! Това не е работа за теб.

— Сгреших, шефе.

— Имаме ли да ти даваме нещо?

— Ами по седем хиляди долара на месец...

— Смятай дълга за изчистен и оттук нататък сме ти гости. Няма смисъл да броиш нито месеците, нито годините.

* * *

Първата задача на Маджо бе да събере акционерите на общо събрание. В заседателната зала насядаха Големия Маргин, Димата, Поли, Пашата Стоил и бай Миле. Настроението беше приповдигнато, тъй като вече си бяха вкъщи. От друга страна обаче нямаха никаква представа как ще се развиват в бизнеса.

— Вижте какво, момчета — изложи им фактическото положение на нещата Маджо без да се бави. — Всичко си остава за нас, но от петрола трябва да заделяме седемдесет процента за Андро.

— Колко? — скочиха другите.

— Чухте ме добре.

— А Генерала не ни ли защити? — подскочи Маргина.

— Прави каквото може човекът. Нали знаете колко трудно се рита срещу ръжен!

— Да еба мама му да еба мръсна, гадна, долна да еба! Мръсен педераст! — скочи Димата. — Не трябваше да се хващаме с Генерала, а направо с Дебелия.

Той наистина смяташе Гоцев за гей и според много от колегите си имаше известно право.

ГЛАВА II

Борбата е особен вид спорт. Тези, които побеждават на тепиха, не винаги са първи в живота. Световните и олимпийски шампиони достигаха своя връх в най-активната си възраст, а другите трупаха само злоба, комплекси и завист. Маджо беше точно от тях. Но той пък имаше друг талант. Умееше да ръководи и управлява.

Офисът му се намираше в центъра на София и представляваше непристъпна цитадела дори за съакционерите му. Никой от тези, които го посещаваха не можеше да паркира на по-малко от две преки. Съществуваше строг режим на проверка и той се обявяваше предварително. Десетина охранители претърсваха с металотърсач дори жените. Изтърбушваха им чантите, оглеждаха ги под полите, събуваха им панталоните. Маджо вежливо се извиняваше, но не отстъпваше от правилата.

Поли се появи в офиса една сутрин и се настани като всички други пациенти на наредените в коридора столове. Беше облечен както обикновено — с черните си дънки и мърлявото пуловерче. Огледа с любопитство насядалите около него бели якички, един през друг в по-скъпи костюми. Бизнесдамите направо го разсмяха. Бяха се накиприли като за модно ревю. Всички в коридора, приличащ повече на приемна в поликлиника, отколкото на бизнес-салон, очакваха от Маджо пари. За тях той беше господин Директорът. Големият бизнесмен и бъдещият собственик на Голяма международна банка, а Поли го знаеше просто като Маджо. Кирливо селянче от Силистра, станало по някаква случайност бос и отявлен измекар на един ретрограден генерал.

От върха на аристократичното си потекло Поли гледаше с огромна насмешка целия цирк. В ранното си детство бе виждал подобна картинка пред кабинета на баща си, без да разбира за какво точно става дума. Сега знаеше, че цялото усърдие е за малко пари, за средни пари или за много пари. Учудваше го единствено факта, кой ги раздава. А ги раздаваше Маджо. Обаче си даваше ясна сметка, че в конкретния случай и той зависеше от него.

Към един часа през нощта момчетата от охраната се раздвижиха.

— Накъде сте тръгнали?

— Отиваме до KFC — отвърна на поносим английски един от тях.

— Купете порция пилешки крилца и за мен.

— Имаш ги — отвърна му някакъв младок, който очевидно го познаваше.

Охраната на Маджо се ползваше с особен статут. Беше абсолютно неприкосновена и стоеше в йерархията дори над останалите акционери. Когато му готвеха в ресторант двама души от охраната висяха през цялото време около готвача и следяха какво слага в тиганите, а след това задължително опитваха от храната. Към КРС се отнасяха по-либерално, тъй като от там на знаеха на кого продават пилешките си крилца. Въпреки това те също пристигаха на трапезата пред Маджо нахапани.

— Вие сте недосегаеми — внушаваше им Маджо. — Никой не може да ви обижда, нито да ви докосва.

Бяха му верни до смърт. Дълго време той се хранеше заедно с тях и им поръчваше от най-скъпите френски вина. Подиграваха му се, че харчи около две хиляди лева за обяд на своите гавози. Това не му правеше впечатление. Той знаеше какво прави. С времето Маджо изгради гвардия, каквато нямаше никой друг.

Към три часа редиците на бизнесмените оредяха, но Поли все още седеше на един от столовете. Видимо нямаше никакво намерение да си тръгва. Охранителите на Маджо имаха нареждане да се държат изключително учтиво, въпреки големите си правомощия. Почти като госпожици. Най-едрият от тях се наведе над Поли и с баритонов глас го подкани да си тръгва:

— Извинявай, но шефът няма да те приеме днес.

— Извинявай, но му кажи, че ако не ме приеме, проблемът със Сталин остава неразрешен — ухили се ехидно Поли.

После в чакалнята настъпи мъртва тишина. Дори мухите се скриха. Отвън се чуваше скърцането на завиващите трамваи и обичайната градска гюрултия. На горния етаж някой пусна водата на казанчето в тоалетната, майка се скара на детето си, тропна врата. Поли продължаваше да стои като сфинкс. Така минаха още четири

часа. Огромният охранител излезе от кабинета на Маджо, приближи се до него и мазно се огъна.

— Шефът нареди да ти предам една усмивка — подсмихна се той.

— Като те гледам така, ще отнесеш един пълнител — отвърна му съвсем сериозно Поли. — Доста си понаедрял.

Охранителят се оттегли заднишком и едва влезе в рамката на вратата. След малко отново се появи. Посочи любезно входа към кабинета и се оттегли на прилично разстояние. После застана пред нея като скала.

Поли познаваше добре мерките за сигурност на Маджо. Бодигардовете му бяха предвидили всичко. Нямаше никаква възможност да влезе с огнестрелно оръжие, нито пък с каквото и да било взривно устройство. Пробойната се намираше в тъпите им глави. Нито един от тях не знаеше дори грам за силата на информацията. Заглушаваха целия офис с апаратура за около сто и петдесет хиляди долара, но изобщо не можеха да си представят, че някой ще се вмъкне вътре с миниатюрно касетофонче. Поли направи точно това. Той знаеше, че няма да го предложат, обаче за всеки случай взе със себе си любимия нож. Ако случайно някой се сетеше да го пребърка, Поли щеше да вдигне неописуем скандал. Дори да му вземеха ножа, касетофончето пак щеше да остане в него.

Маджо имаше кабинет от комунистически тип. Гостът се настаняваше зад огромно бюро по дължина, а той сядаше някъде далеч, почти в отвъдното. Така се запазваше дистанцията пък от гледна точка на сигурността беше значително по-безопасно.

— Кажи — опита някаква усмивка към Поли той.

Поли не му отвърна нищо. С човека в далечината беше спал в едно легло, беше делил залъка си и целия си странен и твърде опасен живот. Не можеше да проумее грандоманията му, но съзнаваше прекрасно, че това е част от занаята. Когато Маджо го попита в Гърция дали знае за прословутата реплика на Сталин, Поли веднага се досети за кого е предназначен куршумът. У него имаше нещо от ловджийските кучета.

Животът го беше обучил да мрази неистово стълбата на системата и да отмъщава по всякакъв начин. А сега му се отдаваше възможност да се намеси пряко. Поли си даваше ясна сметка, че ако се

стигне до този изстрел България вече няма да е същата. Единствената му грижа беше каква цена ще вземе за това.

— Какво правим с другаря Сталин? — приближи се безцеремонно до Маджо той. Придърпа стол и седна на разстояние, което позволяваше касетофончето да записва.

— Не те разбирам — повдигна рамене Маджо. — Какво е казал другарят Сталин знаеш добре, и си поел ангажимент да го изпълниш.

— А колко ще ми плати другарят Сталин?

— Нищо. Ти си гражданин на държавата. Колкото за теб, толкова и за другите.

Поли се облегна на стола дълго наблюдава как светлината се свлича от прозорците и над София идва нощта. До този момент дори не беше му минавало през ума, че ще седи в приемната на един от съакционерите си цял ден, за да го приемат. Още повече, когато трябваше да поеме огромен риск.

— Даваш ли си сметка какво ще стане?

— Ще бъде добре за всички нас.

— А кой ще понесе отговорността?

— Каква отговорност?

— За сделката.

— Както се случи.

— Може ли да пратя други да я подпишат?

— В никакъв случай — подскочи Маджо. Той процеждаше думите си през зъби: — Сделката я подписваш само ти.

— А кой ще понесе евентуалните загуби? — просъска Поли.

— Който изпадне от каруцата. Ти си богомолец, братко! Бог ще ти помогне каквото и да направиш.

— Не намесвай името, Христово!

— Не аз съм следвал богословие, а ти!

— Слушай, мой човек — навдигна се от стола Поли, така че касетофончето да може да запише всяка дума. — Искаш да убия Дебелия Андрю, нали? Това струва пари. Никакви дивиденди не ме устройват.

— Ще го убиеш и ще си сядаш на задника! Ние сме едно цяло и ти си част от нас! — побесня Маджо. После изведнъж се усети и отново върна конспиративния тон: — Глупости говорим, Поли. Ако всеки от нас си свърши добре работата, може и да се намерят пари!

На Поли повече не му трябваше. Напусна офиса без да се сбогува с никого.

ГЛАВА III

Отношенията между Маджо и Маргина бяха твърде сложни. Първият поддържаше връзките с Гоцев и изграждаше имидж на бизнесмен от европейска величина. Вторият обаче беше истинското лице на фирмата, страшилище за улицата и кошмар за полицаите. Всеки от двамата изпитваше респект от другия, но очевидно се обичаха. Всъщност Маджо държеше сделките с петрола, които носеха големи пари, но ги делеше с останалите акционери. Нямаше никаква официална длъжност. А Маргина се водеше президент на застрахователното дружество. И там командваше еднолично.

— Чуй ме сега, Маргин! — предупреждаваше го преди всяко общо събрание Маджо. — Може и да ти се поскарам пред другите, обаче трябва да ми пазиш авторитета. Тая пасмина се държи здраво само с единоначалие.

— Върши си работата — повдигаше равнодушно рамене Маргина. На него никой не можеше да му бъде началник. Знаеше го той, знаеха го и другите.

Димата не вярваше на никого от съдружниците си. Съзнаваше прекрасно, че са го приели във фирмата поради благоволенieto на Маджо, но никак не му се вярваше то да е вечно. Виждаше добрите качества в Маргина — смелостта, куражът, с който се изправяше срещу всяко предизвикателство и в известен смисъл доблестта му, но също не му се вярваше това да е вечно. На останалите не обръщаше никакво внимание. Всъщност Димата попадна в компанията предимно заради личните си качества. Въртеше с лекота невероятни интриги и в главата му винаги имаше поне две резервни комбинации за печелене на пари. Беше умен и находчив, което го правеше нужен. Но беше също така коварен и недоверчив, което го правеше опасен. Едноличната му фирма стана надзорник в застрахователната компания. Нито една сделка не можеше да мине без негово знание. Така получи пълен контрол над потока от пари, без да се води официално втори човек.

Сравнен с него Маргина изглеждаше като кротко и добро момче от провинцията. Това разбира се, не беше вярно. Маргина все още се изживяваше като бивш полицаи, уважаваше реда и се отнасяше добронамерено към бившите си колеги. Никой не смееше да му поиска пари, обаче се случваше той сам да спре край някой патрул и да хвърли пачка долари:

— Да има за дечицата...

Офисът на застрахователната компания разполагаше с президентски кабинет, в който Маргина приемаше само официални гости. През другото време стоеше в общата стая на Поли и Димата и си убиваше времето с празни приказки. Всъщност голямата работа вършеше Поли. Другите спяха до обяд, прескачаха до офиса, колкото да напомнят, че са шефове, избираха си някоя приятна кръчма за следобеда и се връщаха привечер. Нямаха представа, че Поли записваше всеки техен разговор. Той се стремеше да знае всичко, което става във фирмата и наистина бе най-информиран от всички.

В един прекрасен ден на Поли му се наложи да излезе спешно. Маргина тъкмо беше дошъл на гости. Димата отваряше бутилка уиски. Поли бързаше, обаче не забрави да включи касетофончето. На другия ден чу следния разговор:

— Тоя за какво го държим тук? — подхвана Димата. — Като змия в пазва е.

— Недей така, Дима! — спря го Маргина. — Поли върши цялата работа.

— Не вярвам човек като него да бачка за толкова малко пари.

— Защо да са малко? Нали сме му дали наркотиците на улицата?

— От наркотиците се печели колкото за семки.

— Гледай си паничката Димчо. Престани да се вторачваш в чинията на другите.

— Като си толкова гявол, знаеш ли къде отиде Поли сега? — присви устни Димата. Той говореше бързо и енергично, сякаш искаше да каже всичко, което знае накуп.

— Нито знам, нито ме интересува.

— Отиде при Владо Фибъра.

— Фибъра е в Бразилия — изгледа го съмнително Маргина.

— Тук е мой човек! Както виждаш и ти не знаеш всичко! Фибъра беше странна фигура. Преди години го наричаха още Дъстин Хофман

поради поразителната му прилика с американския актьор. Още преди това го знаеха като Владо Бореца, а всъщност беше сол—ташак на Жоро и го следваше неотлъчно. Митичният му образ се градеше върху едно измислено убийство.

След като Жоро излезе от затвора, двамата обикаляха денонощно софийските кръчми. Една нощ срещнаха в полутъмен подлез неколцина пияни мъже и Малкия Черешар се заяде с тях от скука. Искаше му се да се сбие с някого. Те обаче се оказаха корави копелета. Изобщо не се огънаха. Започнаха да го налагат яко, докато Фибъра подскачаше около тях като паяк. Жоро не беше от страхливите. Извади ножа си и преряза гърлото на единия от противниците си. Другите тутакси се разбягаха. В подлеза останаха само той и неговия лакей Владо Фибъра.

— Слушай ме добре сега, Дъстин Хофман! — хвана га за яката Малкия Черешар. — Ти поемаш цялата вина. Мен ме няма в този подлез.

— Добре, Жоре! — сви се страхливо Фибъра.

На другия ден обаче отиде при брат му Васил и разказа цялата история открай докрай. Васко побесня. Кръстоса стаята си десетина пъти преди да вземе решение.

— Виж какво, гнусно лайно! — удари с юмрук по бюрото си. — Давам ти петдесет хиляди долара да се махнеш оттук завинаги. И да не си продумал!

На Владко му омекнаха краката от изненада. През целия си живот той не беше виждал повече от десет лева закуп. Привидя му се огромен бизнес в далечни страни, сред екзотични народи.

— ОК, шефе — съгласи се той. — Няма да те предам. Още същата седмица замина за Бразилия, но само след година се върна победен отколкото е бил дори в детското си креватче. Беше похарчил всичко до цент заедно с дузина международни бандити. Единствената му придобивка се явяваше полуфалшив аржентински паспорт, с който можеше засега да се придвижва нагоре—надолу по света.

Димата обаче отново стана жертва на своята мнителност. Появяването на Фибъра не му изглеждаше случайно. Смяташе, че се е завърнал в България, за да прокара нов канал за наркотици и Поли участва в него. А всъщност Поли само искаше няколко паспорта от латиноамериканския свят.

— Колко можеш да ни изкараш? — питаше той Фибъра и го гледаше изпитателно отгоре надолу.

— Колкото кажеш — лъжеше Владко. — Аржентински, бразилски, парагвайски, мексикански, нямаш никакви проблеми. — Беше толкова огладнял горкия, че обещавахе каквото му падне.

— От всички по един — отсече Поли. — Искam ги до една седмица.

Димата влезе лесно в дирите на Фибъра и го покани в заведението, което държеше заедно с Маргина и Маджо — „Тримата мускетари“. Управляваше ш една опитна и много красива дама. Курва още от комунистическо време, работила дълго време за Държавна сигурност. Казваше се Бианка. Настани ги в служебното сепаре на СИК и веднага прати най-добрите сервитьорки да ги обслужат.

— Я ми кажи, какво правиш в България? — тръгна директно Димата.

Като бивш пънкар и играч на джаги, той не разбираше нищо. Нито от дипломация, нито от конспирация.

— Развявам се — ухили се Фибъра. Мишата му физиономия излъчваше лукавство по навик, иначе казваше истината.

— Знам го аз т'ва „развявам се“. Въртите с Поли сделка за милиони.

— Е — прибра главата си между раменете Владко. Учуди се дали пък наистина не въртят сделка за милиони, макар да знаеше, че става дума само за четири паспорта.

— Колко бяло можеш да внесеш?

— Колкото искаш — подскочи Фибъра. Веднага му стана ясно накъде бие Димата.

— Сериозно?

— Напълно сериозно. Само трябва да ми дадеш някакво капаро.

Димата веднага сглоби поредната си комбинация. Нямаше да е лошо този балък да внесе стотина килограма кокаин и след това да го убият като гарант по сделката. После го огледа внимателно и видя, че е толкова парцалив, колкото беше преди да замине за Бразилия. И веднага сътвори втора комбинация.

— Ти по-рано се занимаваше със сериозни неща? — наля му уиски в чашата той.

— Отдавна беше — наведе скромно глава Фибъра.

— Виждаш ли се със Жоро?

— Е, той не ми обръща никакво внимание...

— Защо не го убиеш? — прошепна му в ухото Димата. — Ще изръсим от Маджо много пари и ще делим на две.

— Дотам ли го докарахте? — сепна се Фибъра. — Да се избивате един друг?

Димата замълча и огледа разсеяно заведението. Около кола се въртеше Поли, гаджето на Поли.

— Искаш ли я тази? — тупна по гърба той Фибъра. — Аз черпя.

— Не е лоша — кимна Владко.

Димата понечи да стане, но изведнъж се сети, че той все още не е чукал Поли, гаджето на Поли.

Танцърките знаеха много добре какво се иска от тях. Едно кимване ги сваляше до тоалетната на долния етаж, където обслужваха най-важните клиенти. Димата направи точно това. Той не обичаше да го гледат в очите долнопробни курви. Чукаше ги винаги отзад.

— Но аз съм гадже на Поли! — проплака Поли.

— Аз пък съм ти работодател! — вдигна си ципа след като свърши Димата. — Мога да те уволня, когато си поискам.

— Не ми пука, че ще ме уволниш. Аз и без друго съм тук насила — изкикоти се мадамата.

— Нищо ти няма — изкачи се нагоре по стълбите Димата. — Оправи си прашката и се връщай на пилоната!

Когато се качи отново в сепарето, завари Фибъра по-смачкан дори от най-тъжния си период. Носът му беше пораснал поне с два сантиметра, а ушите му висяха като на улично куче. Половината от бутилката видимо беше в него.

— Спокойно, тарикат — плесна го зад врата Димата. — Бягай зад бара, там те чака изненада!

Изненадата се оказа самата управителка. Смъкна му ципа с професионална ловкост и за секунди му извъртя такава свирка, че Фибъра забрави дали е още в Бразилия или се е върнал вече в България. По едно време се чудеше жив ли е още.

Долази в сепарето съвсем прималаял. Димата за втори път го шляпна зад врата и му се изсмя в лицето.

— К'во става бе, бразилец?

— Ще го убия! — процеди Фибъра. Погледът му беше изпразнен от съдържание. Дори сам не си вярваше — Ще го убия!

Този път отпи уиски от бутилката и така приключи вечерта.

На другия ден главата му бучеше като нафтова печка. Повъртя се около центъра, изпи три кафета и накрая взе такси към офиса на Жоро. Не беше от най-умните, но се сети, че само едно нещо може да му спаси живота. Трябваше първи да съобщи кой, как и по какъв начин иска да го убие.

Малкия Черешар обаче не беше канцеларист. Трудно се задържаше на едно място. Нямаше го в офиса и никой не знаеше къде точно се намира.

ГЛАВА IV

По това време фирмата на Жоро вървеше приблизително добре. Дебелият Андро стоеше твърдо зад нея. Пращаше му експерти, които заделяха голяма част от парите, но на Жоро не му пукаше. Живееше си живота така, както го разбираше. Наследи от брат си бар „Домби“, чийто огледален образ по-късно стана „Тримата мускетари“. Всяка вечер прекарваше там. Заниманията му обикновено бяха свързани с шмъркане на кокаин и жени.

Любимото упражнение на Жоро беше да му наредят десет линии на бара и пред всяка от тях по една курва. Състезаваше се сам със себе си. Искаше да провери колко от пачаврите си може да изчука за една вечер. Правеше го пред всички. Първо ги подреждаше в удобни пози, после опъваше по една линия пред всяка мадама, а след това и самата нея. Всяка вечер прибавяше по още една.

Посетителите на бара бяха все негови приятели и всъщност той действаше като частен клуб. Никой не му обръщаше внимание. За разлика от „Тримата мускетари“, където имаше някакъв ред, тук всеки чукаше всеки, някой просто се напиваше, а по-дъртите играеха карти.

Фибъра се появи на входа около полунощ.

— Нямах работа тук — напъди го бодигардът. — Кой СИ ТИ?

— Търся Жоро. Предайте му за Дъстин Хофман.

— Какъв Дъстин Хофман, бе? Той не знае български — изсмя се бодигардът.

— Кажи му тогава за Фибъра.

В крайна сметка Владко се намъкна в бара и завари Жоро върху задника на последната от мадамите. Малко е да се каже, че си глътна езика. Ако имаше възможност, щеше да се нагълта целия, но връщане нямаше.

— Ооо, баровец! — загази се Жоро. — Да не си дошъл да ме изнудваш?

— Нищо подобно — смутолеви малкият. — Имам да ти казвам нещо много важно.

— Говори де!

— Кроят планове да те убият.

— Това го знам от сто години — изсмя се Жоро. — Само ми развали ебането.

— Има още нещо. Поръчката идва от Димата.

— Димата ли? Никога не съм имал нищо против него, нито с него...И кой трябваше да ме убие?

— Аз.

Този път Жоро буквално се заля от смях. Той си беше такъв — сменяше настроенията се като времето в пролетен ден.

— А ти не им ли каза, че не можеш да убиеш дори муха? Трябва сам да си тегля ножа.

— Нищо не съм им казал. Бързах да те предупредя.

— Айде, чупката! — ядоса се изведнъж Жоро.

— Няма ли да ми дадеш някой лев все пак? — съвсем сниши гласа си Фибъра. Той отдавна се ужасяваше от Малкия Черешар.

Жоро винаги мъкнеше подир себе си един чантаджия, който плащаше след него. Изобщо не му държеше сметка. Черпеше наляво и надясно, а онзи след това се разплащаше. Покриваше всички разноси.

— За какво са ти пари? — обърна се той към Фибъра.

— За да се върна отново в Латинска Америка.

— Дай му десет хиляди долара на тоя тъпан да си поживее още малко в Бразилия! — извика чантаджията Жоро. — Ако се върнеш още един път, да знаеш, че ще срежа гърлата поне на двама души и ще ти ги припиша пак на теб — след което изобщо престана да се интересува от случая и си избра нова мадама.

Фибъра прибра алчно парите. Осмели се да ги преброи едва когато излезе от бар „Домби“. Щастлив установи, че са точно толкова, колкото поиска. После се запъти към „Тримата мускетари“. Там намери Поли. Седеше сам в служебното сепаре и не пиеше нищо.

— Здравсти — поздрави го той.

— Ти пък откъде се взе? — отвърна му сърдито Поли.

— Снощи бях тук с Димата. Ти съдружник ли си му?

— Никакъв не съм му. Не ме допусна — сопна се Поли. — Искаш ли нещо?

— Ако може да ме почерпиш с управителката. Много ми хареса.

Всъщност Фибъра се надяваше, че Жоро ще му пробута някоя от неговите курви, но очевидно той с такова пренебрежение гледаше на него, че дори не го смяташе за мъж. Поли също се изненада. Не му пукаше изобщо какво иска Фибъра, обаче неговата похотливост му пооправи настроението.

— Що да не те почерпя! — потупа го по рамото той. Сетне щракна с пръсти към Бианка: — Ще обслужиш ли моя приятел?

Бианка работеше в този бизнес от много години и знаеше кой командва парада. В случая това бяха Маджо, Маргина и Димата. Поли не играеше.

— Нямам нищо против — отвърна му приветливо тя.

— Струва петстотин долара.

— Ха! — вторачи се в дланите си Поли. Той изобщо не обичаше да дава пари за каквото и да било, а най-малко за шушумиги като Фибъра.

— Губиш мой човек. Днес ще си легнеш девствен.

— При Жорко е по-весело — плахо подметка Фибъра.

— Няма такива железни правила.

Така е — съгласи се Поли. — Но ми е късно да се местя отново там.

* * *

Жоро не вземаше насериозно Владко Фибъра, обаче се замисли над думите му след като изтрезня. Ченгетата, на които плащаше, също му подаваха подобна информация. Макар да не разбираше причините, всеки ден му ставаше все по-ясно, че Димата му е сериозен противник. Дори враг, решен да го унищожи.

— Ясно е, че вече сме две враждуващи групировки — говореше той на всички, които бяха длъжни или искаха да го слушат. — Войната не съм я отворил аз, отвориха я те. Едно нещо обаче не мога да разбера: Защо изодохоа очите на брат ми!

Тези, които си въобразяваха, че с времето болката му ще отmine, се заблуждаваха. Освен това Жоро имаше своя агентура. Тя също потвърди, че Димата е в основата на всичко, без да знае за бай Миле.

Една от особеностите на Жоро се криеше в твърде противоречивия му характер. Той можеше като нищо да заколи човек при инцидентно сбиване, но не беше в състояние да поръчва убийства. Не му беше в стила. Премисли всичко, което знаеше за Димата, докато открие най-слабия му пункт. И той се оказа жена му.

* * *

Димата безспорно беше един от красивите мъже в престъпния свят. Хвалеше се навсякъде, че чука като за световно. Жена му също беше хубавица и той държеше на нея. Обличаше я във възможно най-скъпи дрехи, осигуряваше ѝ последни модели коли. Не ѝ отказваше нищо. Пък и тя наистина правеше впечатление. Паркираше вечерно време пред луксозните заведения в София и влизаше вътре грациозна като пантера. Обираше погледите на обичайните лакомници и ги оставяше да се облизват на гладен стомах.

Димата много се гордееше с нея. Тя наистина беше доста фрапантна мадама, разхождаше се по софийските магазини с колата си и харчеше безогледно. На всичко отгоре не изневеряваше на мъжа си.

Димата се хвалеше с нея навсякъде.

* * *

Жоро също имаше славата на хубавец между жените. Притежаваше италианска хубост и неотразимата безцеремонност на роден гангстер.

— Аз съм киснал по затворите, когато вие сте писали ченгелчета и лулички в първоначалното училище — присмиваше се той на противниците си от СИК. — Само да поискам, ще ви въртя на пръста си като синджир.

Жените минали през леглото на Жоро бяха повече от цигарите, които пушеше за година. Познаваше прекрасно психиката им. Смяташе всичките за курви и беше твърдо убеден, че нито една не може да устои.

Около Жоро се навъртаха две изключително странни фигури. Единият наричаха Боби Травестита — гърчав и хилав младеж, който обичаше да се прави на борче, макар че никога не беше помирисвал тепих. По неизвестни причини ясените много го харесваха. Другият беше Сашко Пинокио — генералски син и пълен смотаняк. Жоро се чудеше кого от двамата да избере и накрая се спря на Боби Травестита. Извика го в офиса си.

— Трябва да изучааш жената на Димата!

— Но аз не я познавам — зина Боби. Той знаеше много добре кой е Димата.

— Ще я намериш. По цял ден мете из София.

— Ок, шефе — наведе глава Травестита. — До десетина дена я имаш.

След седмица Боби Травестита се завъртя като пуяк из офиса. Не само бе изучава жената на Димата. Тя вече търчеше подир него луда от любов.

— Аз съм грозен и беден, а мъжът ти е богат бос — откровено й каза Боби още след първата среща.

— Искam само теб — отвърна му тя. — Нищо друго не ме интересува!

Жоро естествено разгласи събитието из цяла София. Димата стана за резил. Раздели се със жена си, макар че й остави всичко каквото имаше, по-скоро заради детето.

— От днес нататък ти си най-добрият ми приятел — привика Жоро хилавия червей Боби Травестита. — Можеш да спиш там, където и аз, да се храниш на моята маса и да се возиш в моята кола.

Беше изключително доволен.

Няколко дни по-късно Димата прати свои хора да запалят поръчковия мерцедес на Боби Травестита и на неговата партия Сашко Пинокио. На този етап не можеше да направи нищо друго.

ГЛАВА V

В началото на септември Генерала извика Маджо.

— Време е! — каза му той.

После придърпа бял лист, взе химикалка и нарисова странна картинка. Очерта контурите на Русия почти като професионален картограф. Отдолу по същия начин се появиха петдесетте северни щата на Америка. По средата някак си свенливо стоеше малка България. Гоцев наблюдава известно време мълчаливо своята творба, след което издърпа със стрелка Съединените щати и ги сложи на мястото на Русия. България не помръдна.

— Разбрах те — въздъхна тежко Маджо. И наистина му станаха ясни много неща. Приоритетите се сменяха, хората също трябваше да бъдат сменени. Дните на Дебелия Андрю бяха преброени. — Защо пак аз трябва да вземам решението?

— Ако не се лъжа ти пое отговорността и за Васил — изгледа го над очилата си Генерала.

— Така стана.

— Да ти припомням ли Гърция?

— Не ми припомняй нищо.

Гоцев имаше навика да оставя събеседника си сам, въпреки че се намираше в непосредствена близост до него. Правеше го с техника, придобита през годините му в разузнаването и с много талант. Повечето от хората не издържаха. Предаваха се пред странното му мълчание и бяха готови на всичко, стига това да свърши в някакъв момент. Маджо също не издържа. Взе химикалката и написа под бившето място на САЩ с големи букви Поли. После го задраска. Нямаше по-ясен знак кой трябва да свърши работата според него и кой трябва да изчезне завинаги.

Генерала не реагира изобщо. Разходи се напред назад из стаята, върна се, вдигна същата химикалка и написа също Поли. Само че обгради името му с малки сърчица. Това значеше, че Поли трябва да живее.

Падаше мрак, но никой от двамата не смяташе да светва лампата. Правеха история и това им беше безпределно ясно.

— После какво? — попита Маджо.

— После това — придърпа белия лист Гоцев и нарисува двама мъже с пистолети. Свърза ги със стрелка с контурите на Русия, след което сложи върху тях решетки.

Маджо кимна едва забележимо. Генералът беше измислил гениална комбинация. Под най-горния бял лист имаше още няколко. Той запали първо горния. Огледа другите, накъса ги и също ги запали. След това хвърли остатъците в тоалетната и пусна водата.

Поли получи разрешение за действие още на другия ден. Както обикновено се дегизира с дълъг официален балтон, с бяла риза и вратовръзка под него. Прошари леко косите си, за да изглежда по-възрастен. Взе дипломатическото куфарче и съвсем спокойно слезе по улицата на Дебелия Андро. Беше проучил всичко. Знаеше навиците му и го смяташе за лесен обект.

Андро обичаше да се заиграва с популизма и доста често се прибираше с трамвая. Двамата с жена му слизаха към кооперацията си пред очите на целия квартал като напълно редови граждани. Сутрин обаче доста често се случваше да бърза за някъде и тогава го поемаше служебния Мерцедес 600 SEL. И в двата случая можеше да бъде застрелян с лекота, но когато нещо не е писано да се случи, не се случва.

Три дни поред Поли минаваше покрай къщата на Луканката с балтона и посребрената си коса, но онзи очевидно бе заминал някъде. Наоколо се шляеха баби и дядовци с народни пенсии, които стриктно следяха пешеходците. На четвъртия ден Поли реши да се преоблече като клошар. Намери възможно най-парцаливите дрехи, нахлупи каскет, надяна вехти ръкавици и започна да бърка по кофите. Никой не му обръщаше внимание. За всеки случай той си измисли допълнителен етюд — тътреше десния си крак и държеше главата си винаги клюмнала наляво. Най-дълго се задържаше около контейнерите пред дома на Андро.

— Какво става? — обади се на Маджо за първи път изнервен Гоцев.

— Всеки момент ще се случи.

— Гледай да не ти е бръснарски моментът — едва сдържа гнева си генералът и назидателно добави: — Кажи му да се изруси.

На другия ден клошарят Поли наистина цъфна с руса коса. Ровичкаше все така старателно в кофите в очакване да се появи Дебелия. Вече съвсем не се интересувахе от парите. Вълнуваше го единствено мисълта как ще ликвидира най-мощния човек в държавата. Имаше и друга тръпка. Щеше да застреля още един човек в същия квартал, в който освитка Доцента.

Поли никога не си оставяше магарето в калта. След като установи, че трудно може да контролира разписанието на Андро, легна покрай кофите за боклук отсреща още от 5 часа сутринта. Не му пукаше, че се набива на очи. Пък и беше добре дегизиран и едва ли някоя от комунистическите бабички наоколо би могла да му даде точно описание при разследването.

Служебната кола на Дебелия пристигна около девет. Шофьорът дълго маневрира между паркираните автомобили, докато обърне муцуната на мерцедеса към централния булевард. Точно тогава излезе Андро. Той не обичаше слугински номера и се държеше с хората си много приятелски. Вдигна ръка и просто му посочи да обърне автомобила в обратна посока. Всъщност това бе последното нещо, което направи на белия свят.

Поли мечтаеше да убие Дебелия бавно и да го наблюдава как умира. Сега обаче той му застана в гръб. Нямаше време за мислене. Застреля го между плешките, от страната на сърцето. След това се наведе над него, но не даде контролен изстрел в глава му. „Беше голям мозък, Бог да го прости!“ — мина му през ума. — „Няма да му пръскам тиквата!“

Поли винаги се държеше особено и реагираше по непридвидими начини. В случая страховете му идваха единствено от шофьора на Дебелия Андро. Той вероятно принадлежеше на старите служби, където офицерите знаеха как да стрелят и не се бояха от нищо. Затова побърза да се измъкне веднага. Зави зад най-близкия блок и пътьом разсъблече клошарските си дрехи. Напъха ги в сака, в който до този момент се правеше, чу събира боклуци. Отдолу беше с елегантен черен костюм и вратовръзка. Стигна съвсем спокойно до тролейбусната спирка и се качи на тролей към Младост. Никой не му

обърна внимание. „Ега ти случая?“ — каза си той, преди да слезе две спирки по-надолу. — „Точно тук застрелях Доцента!“

После мина през подлеза и се качи на колата си, като по пътя вече бе успял да разглоби пистолета до последния детайл. Тя беше паркирана точно пред института за чуждестранни студенти. А Поли не се различаваше по нищо от мирните граждани около него.

След около десет минути спря пред Женята. Намери го сънен и сърдит, но не му обърна никакво внимание.

— Каква е тая коса? — изненада се онзи.

— Нощес пообиколих гей—клубовете — ухили му се безочливо Поли. — Просто да опитам. И аз съм човек.

След това извади боя за коса, върна си стария цвят и се запъти към офиса.

ГЛАВА VI

Вече цяла седмица Маджо не мигваше. Денонощно превърташе каналите на кабелната телевизия в очакване на новини. Когато най-сетне тази, която очакваше, стана основна за всички новинарски емисии, на него буквално му прилоша. Даваше си сметка какви последствия може да има това убийство, пък и нямаше никаква представа дали Поли е успял да се изплъзне или са го заловили.

Поли изобщо не се вълнуваше. Прибра се в офиса и седна на работното си място, сякаш нищо особено не беше се случвало.

— Чу ли — нахлуха развълнувани Маргина и Димата.

— Какво да чуя?

— Утрепали са Дебелия Андро!

— Екстра... — засмя се Поли. — Значи повече няма да ни тормози.

Маргина и Димата не бяха вчерашни, но този път реакцията на Поли ги заблуди. Съмненията им, че той има нещо общо с убийството окапаха като есенни листа. Въпреки това тревогите им останаха. Те също разбираха прекрасно важността на събитието.

Гоцев нито пиеше диазепам с уиски като Маджо, нито изглеждаше толкова разтревожен като Маргина и Димата. Той обаче също си даваше ясна сметка за бъдещите проблеми. Последната година Дебелия Андро започна да споделя петролния бизнес с набиращия скорост Добрев. И Генерала не си правеше никакви илюзии колко трудно ще му бъде да се пребори с този човек.

Никой в републиката не знаеше за паралелната схема, която Гоцев разработи около това покушение. Той поддържаше връзките си в службите живи и здрави и винаги можеше да ги използва. Освен това имаше един верен помощник Свилен — изключително опитен офицер в разузнаването. Дори в началото смяташе на него да възложи задачата, но дългогодишната практика му подсказа, че е по-добре да я прехвърли на начинаещи според неговите разбирания престъпници като Маджо. Два месеца преди убийството Генерала вкара двама идиоти от

украински произход, като преди това вече имаше един трети гражданин на неизвестна държава. Те влизаха и излизаха от страната, оставяйки следи като от кални обувки. Анонимният идиот няколко пъти съвсем очеводно се разходи с другите двама по улицата на Дебелия Андро преди около два месеца. Направи го така, че нито една от уличните клкжарки да не ги пропусне. Веднага след покушението Гоцев пробута тази информация в следния вид:

— Разузнаването има информация за присъствието в района на двама известни рецидивисти и един неизвестен. На този етап не знаем дали са напуснали страната. Предполага се, че се крият някъде.

Отношенията между разузнавателните служби и полицията са сложни и трудни за обяснение. Този път обаче Добрев като министър на вътрешните работи намери това секретно съобщение още на другия ден върху бюрото си. И веднага задейства цялата машина на следствието в грешна посока.

Шефът на отдел „Престъпления към личността“ Ботьо Ботев и неговият екип уцелиха вярната посока още на другия ден. Насочиха всичките си усилия към СИК. По неизвестни за тях в онзи момент причини обаче, министър Добрев отново ги върна на следата, която беше получил от разузнаването. А беше се случило следното:

Генерала намери начин да се докопа до министъра и без да му мигне окото увеличи дяла му от петрол два пъти. Той разбира се, не можеше да откаже такава оферта. Още повече, цената се оказа нищожна. Трябваше да поддържа грешната версия. Освен това Гоцев отлично съзнаваше колко е необходим за бъдещата му работа министъра. Той откровено искаше да стане премиер и имаше всички шансове.

Апетитът идва с яденето. Месец след убийството на Луканката полицията не знаеше нищо и Генерала реши, че е дошло времето на Илия Зъбчето. Маджо се беше поуспокоил и той намери начин да му го подхвърли като задача.

— Не претоварваме ли каруцата, началник? — дръпна се Маджо. Напоследък живееше изцяло на успокоителни, макар че и те не му помагаха да спи.

— Че какво толкоз има ... в каручката? — ухили се Генерала. — Действай по задачите!

Маджо дълго се чуди на кого да възложи отстраняването на Илия. Накрая се спря на бай Миле. Извика го в офиса си, където се чувстваше най-сигурен и откровено му заяви:

— Трябва да свършиш една работа.

— Каква работа? — досети се веднага бай Миле и в остатъка от душата му настъпи непрогледен мрак. Плановите му за бъдещето не предвиждаха нищо друго, освен агне на жар и червено вино.

— Илийката...

— Много народ го пази, шефе!

— Е, и какво? Няма да направиш нищо,...

— Дадено — въздъхна тежко бай Миле.

Събра дебилите още същата вечер. Не им се мислеше много, затова решиха да зложат сто килограма тротил по пътя към вилата на Илийката. Не представляваше никаква трудност да намерят материала, но трябваше поне да попитат как се зарежда и как действа. Това им изигра лоша шега.

Конспирацията на бай Миле се свеждаше до една червена скиорска шапка, макар под нея да личеше от сто километра на чия точно глава стои. Тримата му приятели пък изобщо не се криеха. Изкопаха дупка в канавката и зложиха тротила, като през цялото време се преструваха на пикьори. После дебилите навлязоха в гората, а бай Миле застана на пътя с ръце в джобовете и зачака да види какво ще стане. Беше му любопитно.

Бронираната тежка лимузина на Илийката се зададе по обичайното време и стремително наближи мястото на взрива. Той избухна по странен начин. Земята леко се повдигна, слегна се и след това се чу силен гръм. Колата почти не пострада. Наклони се леко наляво и продължи пътя си. Бай Миле се почеса по задника, вдигна телефона и се обади на своите хора:

— К'во прайте бе, дагоеба? Шефът ще ме унищожи... Не чу нито дума от отговора. Едното му ухо напълно отказа, а другото разтегляше думите като развален касетофон. Бай Миле се оказа единствената жертва на атентата.

Този път Маджо наистина изпадна в тежка криза. Не му стигаха серията от убийства, ами и сега пък едно несполучливо. Изкрейзи съвсем. Антидепресантите вече не му помагаха. Принуди се да търси нещо по-силно.

Генерала за пръв път прояви съчувствие. Внесе му най-силните успокоителни хапчета, директно от Щатите. Сложи му на бюрото опаковка „Прозак“ и дружески го потупа по рамото:

По-кратко, моето момче! Бъдещето е пред теб!

ГЛАВА VII

Следствието около убийството на Дебелия Андро затъваше все повече в погрешната следа. Гоцев знаеше прекрасно, че депресията на Маджо няма да продължи дълго. Съвсем скоро щеше да се почувства като бог, а това не беше добре за бизнеса. Засега Маджо се размотаваше по цял ден заедно с Димата в хотел „Аякс“. В офиса седеше единствено Маргина и се изживяваше като истински президент.

Гоцев и Маджо наричаха помежду си министъра — Ники Звездата. Бензиностанциите му също се казваха така „Niky Star“. След разстрела на Андро обаче, Генерала прехвърли вниманието си изцяло към Добрев.

— Защо не удариш СИК? — предложи му той.

— Сериозно ли говориш? — изненада се министърът на вътрешните работи. Той знаеше прекрасно, че именно Гоцев стои зад тази организация. Това, което не знаеше, бе поредната му интрига.

Генерала разсъждаваше просто и напълно логично. От една страна Маджо трябваше да получи урок, че проблемите никога не свършват. Едни хора си отиват, идват други с още по-големи интереси и така нататък. От друга страна Добрев все повече затъваше във взаимоотношения, на които би се зарадвал всеки опозиционен вестник. Дори другарите му от партията едва ли щяха да си затворят очите.

Така конците на марионетката всъщност оставаха в ръцете на Генерала и вече никой не се съмняваше с кого трябва да се съобразява.

* * *

В мрачен ноемврийски следобед в хотел „Аякс“ изненадващо се появи един офицер от Специализирания отряд за борба с тероризма. Същият, когото навремето, бяха ангажирали, за да нападнат офиса на ВИС и който избодеше очите на Васко Илиев. Маджо и Димата не се

изненадаха. Явно беше дошъл да проси пари. Нямаха намерение да му отказват, защото не се знаеше кога ще им потрябва отново.

— Ще пиеш една чашка, нали? — извади бутилка черно „Johnnie“ Димата.

— Махни тази мизерия, приятел! — ухили се офицерът и погледна към Маджо. — Дай едно шише от торбичката!

Това беше кодовото название на най-хубавото уиски „Royal Salute“, което наистина се продаваше в опаковка от малко чувалче. Маджо се позасмя на нахалството му, но въпреки това тръгна нагоре по стълбите към стаята си, където съхраняваше доста количества от същото уиски. То му беше любимото. Вече се канеше да слиза, когато чу невъобразима шумотевица във фойето. Бегъл поглед му бе напълно достатъчен, за да разбере какво става. Баретите бяха нахлули в хотела.

Нареждането на тази акция дойде директно от министъра на вътрешните работи. Избраха ден, в който подкупеният офицер е в почивка и няма да може да предупреди приятелите си, но не подозираха неговото присъствие там. Изтръшкаха охраната за нула време. Навсякъде се търкаляха едри мъже, захлупени по очи. Маджо обаче имаше един изключително верен телохранител — Бабаса. Тежеше сто и седемдесет килограма и беше готов да даде живота си за него. За да му даде възможност да избяга, той се просна съмоотвержено на входа и колкото и да го риташа баретите, преодоляването му стана трудно.

Макар че имаше време да избяга, Маджо предпочете да се скрие при Димата и при офицера от СОБТ. Все пак той беше командир на отряд и твърде вероятно повечето от баретите му бяха подчинени. Освен това получаваше достатъчно пари от организацията.

— Къде момчета? — изправи се пред маскираните чернодрешковци офицерът.

— Ти барета ли си бе, мама ти да еба? — стовари приклада си върху него един от тях. — Лягай веднага по очи!

Офицерът дори не се замисли. Просна се на земята като послан. Маджо остана прав. Димата — също. Бяха се понаучили покрай Гоцев да се държат като босове и нямаха никакво намерение да се унижават. Баретите се нахвърлиха върху тях с цялата си ярост. Налагаха с прикладите където сварят. Първата им работа бе да смъкнат часовника на Маджо — „Ролекс“ за около седем хиляди долара. След това го

извлачиха навън и го помъкнаха към душегубката. Димата видя какво става. Неговият часовник също беше „Ролекс“, но за двайсет хиляди долара. Той го затисна с длан и се хвана здраво за тръбата около бара. Баретите направо го смляха от бой. Така Маджо отиде в ареста, а Димата директно в болницата. Два часа по-късно Гоцев освободи Маджо. Дори го посрещна лично.

— Какво правите бе, момчета? — разтвори лицемерно ръце той. — Оставих ви за малко сами и пак сгафихте!

— Нали го няма вече Дебелия Андро? — погледна го подозрително Маджо. — Какви са тия работи?

— Отсега нататък аз ще се грижа за вас. Имайте ми доверие — потупа го успокоително по гърба генералът.

На другия ден офицерът строи на плаца всичките си подчинени. Мина един път по редицата отляво надясно, вглеждайки се във всяко от лицата. След това мина отдясно наляво и се изправи фронтално срещу тях.

— Бил ли си снощи на акция? — попита директно той първия.

— Не съм — отвърна му той.

— А ти? — обърна се към втория.

— Не съм.

Така стигна до последния и се оказа, че никой в нищо не е участвал. Офицерът прекрасно знаеше правилата. В протокола за излизане никога не се заявяваха поименно назначенията. Трябваше му време, за да намери предател. Искаше едно единствено име — на този, който е опердашил Маджо и му взел часовника.

След смъртта на Дебелия Андро ситуацията в държавата наистина се променяше. Той бе странен човек. Притежаваше ред качества, за които другите можеха само да мечтаят. Знаеше префектно една дузина езици и имаше огромни връзки в целия свят.

— Никога не съм бил комунист — твърдеше Андро. — Аз съм просто прагматик и когато се разбрах с руснаците, че ще пазя техните интереси, те естествено ми повярваха.

Много хора все още си мислят, че са спечелили словесните си двубои срещу него. В истински дебат това бе невъзможно. На кръглата маса Дебелия предварително се разбираше с бъдещия президент и пълен селяндур Желю Желев точно кога и как да го репликира. Имаше интерес да изглежда сломен от словото на домораслия философ. Във

Великото народно събрание правеше същото, но този път с купения политик Стоян Ганев.

— По един месец съм репетираше реплики и дублики с този мангал — хвалеше се той. — Той ме напада — аз се защитавам, след което всички са доволни, обаче не става нищо.

Андро се интересуваше изключително от парите. Боравеше с огромни суми. Раздаваше на групировките вместо да взима от тях и деликатно поддържаше мира. Ценеше мъжкарството на Жоро Илиев, без да подценява ума на Маджо. Ако беше останал жив, групировките никога нямаше да станат смъртни врагове. Нито пък можеше да се разрази вече по-късната война в СИК, Дебелия Андро разбираше от интриги повече от всеки друг. Всъщност на неговия популизъм може да се гледа като заиграване с цялата държава. Умееше да въвежда ред, когато трябва и да се прави на изключителен добряк при нужда. Ако популизмът се изучаваше в университета, сигурно щеше да бъде най-търсения професор.

Имаше навик да складира всичко в главата си. Феноменалната му памет позволяваше това. Наред с цитати от велики мислители, които му бяха нужни за политическите речи, той преспокойно боравеше с километрични банкови сметки и владееше в най-тънки подробности механизмите, по които се придвижват финансовите средства не само в България, а и в цяла Европа. Не остави нито една писмена следа, нито една цифра, нито едно изречение, Цял живот се подиграваше със съдбата и както става обикновено, накрая съдбата се подигра с него. Сега семейството му гладува, а в някоя банка по света отлежават огромни авоари.

Андро допусна само една грешка. От висотата на огромния си интелект и на стабилното си социално положение той подцени дребните риби. И те го убиха.

ГЛАВА VIII

Карамански приличаше донякъде на панаирджийските човечета „Иванчо—изправанчо“. Колкото и да го тъпчеха винаги се изправяше на крака. Кокаинът също го държеше в постоянна кондиция и го караше да се чувства поне с двацет сантиметра по-висок и четиридесет сантиметра по-широк в раменете, макар че не можеше да му се отрече комбинативния и бърз ум. От убежището си в хотел „Хранков“ той внимателно наблюдаваше какво става.

Жоро не се намесваше в събитията. Опитваше се да съхрани империята на брат си. Слухът за побоя над Маджо бързо се разчу и авторитетът му стремително слезе към нулата. За Карамански това вече беше знак да се развихри.

Първата му работа бе да зариби един полковник от МВР. Назначи го уж като началник на охраната си, но всъщност му трябваше да го отгървава, ако случайно го спрат патрули някъде из провинцията. До такава степен придоби влияние над него, че дори го научи да смърка кокаин. Вилнееше из цялата страна. Намерението да създаде своя застрахователна компания отдавна зрееше у него. Нарече я „Корона Инс“. Искаше да забие първия пирон в ковчега на групировките така, както не го бе правил никой преди него. Откри офис в центъра на родния град на братята Илиеви. Надписът „Корона Инс“ цъфна на пъпа на Кюстендил. Извика поп за водосвет и накара полковника лично да пререже лентата.

Още същия следобед Карамански отпраши за родния си град Дупница. Там колеше и бесеше старият приятел на Жоро от затвора, Златистия. Сега Жоро го беше отлъчил от ВИС, защото не допусна офиса им в града. Когато СИК отвори офис, Златистия нахлу в него преби представителя и се изпика върху гърба му.

— Няма ВИС, няма СИК... тук има само „Злати Инс“ — репчеше се навсякъде той. — Никой друг не може да се разпорежда в Дупница!

На Карамански не му пукаше от никакви златисти, цветисти и всякакви други местни герои. До вечерта откри офис на „Корона Инс“

и в Дупница. Имаше водосвет естествено, а полковникът отново срязва лентата. После цялата група се почерпи яко с кокаин и уиски.

Колкото и да беше куражлия, Златистия все пак имаше страха на Карамански. Не посмя да се изправи очи в очи с него. Сипеше закани по всички заведения, но не предприемаше нищо.

— Носят се слухове, че оня се кани да те разсипе? — предупреди шефа си полковникът.

— Кой бе? — подскочи Карамански.

— Някакъв златист...

Това бе напълно достатъчно за Карамански. Нахлу в къщата на Златистия с цялата си дрогирана банда и започна жестоко да го налага. Изненадата дойде от майката на Злати, която се втурна да защитава като лъвица сина си. Биеше се смело и самоотвержено. Накрая се докопа до телефона и повика полиция. Пред къщата се струпаха три градски патрулки. Арестуваха Карамански и хората му, след което безцеремонно ги натикаха в ареста. Там прекараха нощта. На другата сутрин пред полицията ги очакваше полковникът. Той единствен се беше отгървал. Като видя какво става, просто избяга с колата.

— За какво ти плащам? — седна намръщен до него Карамански.

— Нямаше как — повдигна безпомощно рамене полковникът. — Лошото е, че има нещо още по-лошо...

— Казвай!

— Разбили са ти офиса в Дупница.

— Ще го убия т'ва копеле!

— Има по-лошо от най-лошото...

Този път Карамански наистина се издненада. Потри слепоочията си и втрещено изгледа полковника.

— Запалили са ти офиса в Кюстендил. Изгорял е напълно — едва намери смелост да му каже полковникът.

Прибраха се в София в изключително мрачно настроение. През целия път си разменяха бутилка уиски, а за мезе шмъркаха кокаин. Минаха информативно през офиса в Люлин—3, но там нямаше никой. Сетне отново излязоха на околоръстното. Карамански се държеше, обаче полковникът беше новобранец в кокаина и вече не знаеше на кой свят се намира. Всички коли наоколо ги дразнеха.

— Давай по-бързо — подвикваха те постоянно на шофьора. — Минавай го тоя селяндур, майната им на катаджиите!

Някъде около Филиповци застигнаха военен камион. В каросерията му се возеха петнайсетина войничета. Движеше се бавно и тромаво, а на всичко отгоре не даваше път.

Полковникът изпитваше неясна вина за снощната случка. По принцип да наемеш офицер от МВР означаваше да си хвърлиш парите на вятъра. Повечето бяха страхливи и изключително алчни. Интересуваше ги най-вече софрата. Полковникът обаче искаше да се задържи по-дълго в „Корона Инс“ и реши да извади пистолет, за да сплаши шофьора на камиона отпред. Войничетата откровено започнаха да му се подиграват. Изобщо не го взеха насериозно. Дори един от тях му показва среден пръст.

— Стреляй, ше им еба майката! — развика се бесен Карамански.
— Стреляй бе, тъпак!

Полковникът съвсем вече не знаеше кое е ляво и кое е дясно. Без да му мигне окото изпразни целия пълнител по камиона. Един от куршумите проби резервоара, а последният го одраска и от искрата камионът избухна в пламъци. След което се блъсна в идващ отсреща трактор. Войничетата изгоряха като факла.

Карамански се покри още същата вечер. Полковникът не остана с него. Отиде в Министерството на вътрешните работи и се предаде. Разказа на военния следовател случката открай докрай. Повярваха му напълно. Виждаха го, че все още е пиан и дрогиран. Изчакаха го да изветрее и го вкараха при министъра.

— Заслужаваш да те застрелям, полковник! — посрещна го студено той.

— Виноват, господин министър!

— Слушай ме сега внимателно! Военен камион се е сблъскал пред очите ви с трактор и се е запалил. Ясно ли ти е?

— Ясно — отвърна смаян полковникът.

Той нямаше откъде да знае, че въпросът вече бе обсъждан на най-високо ниво. Съображенията бяха чисто политически. Нито едно правителство не можеше да остане на власт, ако се разбере, че полковник от полицията стреля по военен камион и избива четиринайсет войничета, заедно с техния офицер.

Откриха Карамански без никакви усилия. Той отново беше нашмъркан и се излежаваше във фоайето на хотел „Хранков“. Министърът го посрещна абсолютно безцеремонно.

— Да не си продумал за снощния случай, кретен такъв! —
развика се той. — Видял си катастрофа и си хукнал да помагаш.

— Така си беше — ухили се нагло Карамански.

— Имаш късмет, глупав тарикат! Отърва кожата. Но ако чуя една дума, смятай се за мъртъв!

Следствието по странната катастрофа започна веднага и още на третия ден затъна до гуша във взаимно изключващи се хипотези. Прехвърляха го от прокурор на прокурор, докато се забрави. Единственото оцеляло войниче изчезна някъде в чужбина и до ден днешен никой не го знае къде е.

Така наречената разследваща журналистика също даде своя принос, за да не се разбере истината. Излязоха всевъзможни версии, една от друга по-фантастични. Тъй като МВР засекрети всички данни, а те черпеха информация предимно оттам, този път глупостите им надминаха всичко писано досега. В един от най-тиражните вестници излезе дори информация, че произшествието е заснето от спътник.

Десетина години по-късно военният прокурор Николай Колев, който първи пое делото, бе застрелян пред дома си с пълна мрежа продукти в ръка. Човекът се връщаше от пазар.

ГЛАВА IX

Когато видях Венци с автомат пред входа си и реших да го застрелям и на другата вечер Мелания слезе изненадващо от колата му, вече бях убеден, че живота ми ще се промени коренно. Тя навярно беше заключила кафенето и до един час трябваше да се върне, за да легне при мъжа си. Все още бях бесен, но си давах сметка, че Мелания е свидетел. Макар и долнопробна курва, не ми се искаше да убивам невинен човек. Всъщност какво и беше невинното? Нали точно заради нея загубих най-добрия си приятел.

След известно време двамата наистина отново излязоха. Венци я качи на колата си отново, очевидно, за да я върне у тях.

Прибра се след петнайсетина минути, паркира и спокойно тръгна към входа. Там го причаках аз. Извих мълниеносно ръката му, опрях пистолета в хълбока и дръпнах предпазителя. Шумът от метала отекна в нощта като звън на камбана.

Венци беше смело момче и носеше душа на престъпник. Изобщо не се уплаши. Реагира съвсем спокойно, дори с безразличие. Стресна се леко едва, когато чу гласа ми:

— Тръгвай пред мен!

— Защо не ме застреляш тук?

— Не е твоя работа — поведох го аз по тъмните улички. Вече минаваше три часа след полунощ. Всичко в мен бушуваше и няхах никакво намерение да му простя. Просто се чудех къде точно да му тегля куршума. Венци продължаваше да се държи спокойно, но когато навлязохме в пустата градинка усетих, че нещо в него трепна. Той знаеше, че съм изключително импулсивен. В определени моменти от мен можеше да се очаква всичко, дори неща, за които по-късно щях да съжалявам. За всеки случай реших да го изведа на по-светло място, където щеше да ми бъде по-трудно да го застрелям. Опитвах се по всякакъв начин да укротя гнева си. Той обаче не стихваше. След градинката влязохме в двора на училището. Тук с Венци бяхме играли

футбол като деца, бяхме гонили момичетата, бяхме преминавали от клас в клас и винаги заедно.

— Помниш ли даскала по физическо? — подхвърли ми той през рамо.

— Върви напред и не се обяснявай — подпрях го още по-силно с пистолета аз.

Вече наистина нямах представа какво точно правя и къде отиваме. Венци трябваше да си получи заслуженото. Мина през ума, че най-малкото, което заслужава е да бъде унижен. Да му кажа всичко, каквото мисля за него, а той да слуша виновно, с наведена глава. И чак след това да дръпна спусъка.

Подминахме двора на училището. Пресякохме уличката и влязахме в двора на близката детска градина, в която се бяхме запознали с Венци като петгодишни хлапаци. До оградата имаше дървена къщичка, построена още в годините на нашето детство. Натиках го вътре, за да не ни видят случайно минаващите хора на вече поразбудилата се София.

— Седни! — бутнах го на едната пейка, а сам се настаних на отсрещната. Беше толкова тясно, че нямаше къде да ми избяга. — Имаш ли да ми кажеш нещо? — започнах да си играя с пистолета аз. Въртях го на показалеца си и внимателно наблюдавах Венци. Той не обели и дума, което още повече ме ядоса. — Имаш ли да ми кажеш нещо? — повторих аз.

— Прави каквото си намислил...

Познавах добре психологията на жертвите и въпреки, че Венци наистина не беше от страхливите, прекрасно усещах, че блъфира. Навярно предполагаше, че гневът ми е отминал и едва ли ще го застрелям.

— Ще те оставя жив — насочих за миг пистолета към него, — но преди това ще те гръмна в коляното, за да те осакатя.

Този път Венци наистина се стресна. Знаеше, че това е напълно възможно.

— А ти имаш ли да ми казваш нещо? — отмести се леко встрани той.

— Какво по-точно? Примерно това, че ме чакаше с автомата пред входа ли?

— Ти изчука приятелката ми.

— Тя не ти е никаква приятелка, а пълен боклук.

— Боклук, ама мой.

— Като е толкова твоя, какво прави сега в леглото на оня Чук? Пък и нали Чука ти беше приятел, защо му взимаш жената? Дали ще сме един, двама или петима, за мен няма никакво значение. Знаеш, че не съм я изнасилил.

Този път Венци замълча и най-сетне сведе глава. Беше му криво, но на мен изобщо не ми пукаше.

— Освен това за малко да провалиш акцията по връщането на парите на Амигоса — продължих безмилостно аз. — Остави ни да се оправяме сами с Никеца.

— Нали сте свършили работа — повдигна равнодушно рамене той.

Очаквах да се защитава, но изглежда не се чувстваше виновен.

— И това ли ми е наказанието? Да ми треснеш гаджето?

Не му отвърнах нищо. Венци изненадващо се раздвижи, изпъна гръб и замени мълчанието си с поток от думи:

— Помниш ли Андрейчо с откъснатите ръце? Той беше твой приятел и аз се запознах с него покрай теб. Колко пъти си му пращал пари в Австралия?

Въпросът му дойде като гръм от ясно небе и аз само повдигнах рамене.

— Николко. А аз му пращам всеки месец, макар че печеля много по-малко от теб — разстри слепоочията си Венци. — Какво стана с Марин и Илиян, крадците които охранявахме едно време? Ти ли нареди да ги начупят като клечки за зъби и да им вземат парите?

Нямаше какво да му отговоря.

— С колко от нашите бивши съученици и приятели в квартала говориш? С тези, които сме играли като деца и които са нашето минало? И защо оцави и тях и бащите им?

— Защото са боклуци.

— Симо ние не сме боклуци, така ли? Понеже сме в групировките.

— Не съжалявам за нито един от тези пикльовци — обадох се най-сетне аз. — Ние с теб сме случайно в този квартал, а те всичките са деца на високопоставени комунисти, който приватизираха държавата. А ти помниш ли как като деца ни се подиграваха, защото на

тях им носеха скъпи играчки и дрехи от чужбина, а ние ходехме като хъшове? Това помниш ли го? И сега същите тези фанфарони си направиха фирми, карат супер скъпи коли и се държат отново като господари. Щавел съм ги и ще ги щавя докато съм жив. Нямам намерение да поздравявам нито един от тях.

Венци отново се отпусна и за пореден път млъкна. Аз обаче отново побеснях.

— Ти не взимаше ли процент от оцавените? — развихах се. — Не взимаше ли процент от Марин и Илиян? Не взимаше ли процент от всичко каквото съм правел?

— Взимах — кимна Венци. — Но ти не знаеш нещо много важно — след това им връщах моя процент до стотинка.

— Значи не стига дето искаш да ме разстреляш заради една курва, ами си ме предавал през цялото време? — съвсем се разбеснях аз. — Всявам страх у тези хора, за да мога да ги доя, пък ти през същото време им се подмазваш. Да не би да искаш да влезеш в някоя от техните комунистически фирми? Това ли е мечтата ти? Или пък си се научил да играеш на два фронта? Чакаш да видиш кой ще оцелее и се закачаш за него?

— Довърши си работата? — небрежно посочи пистолета Венци.

— Коя работа? — дръпнах се аз.

— Да ме застреляш.

— Ще го направя, когато реша.

— Никога няма да го направиш.

— Защо?

— Защото съм ти единствения приятел. Следващите една две минути в къщичката се възцари гробовна тишина. Не обичах да разигравам театър. Обикновено бях откровен докрай. Но този път се направих на развълнуван. Захвърлих пистолета и с Венци си стиснахме ръцете. Сетне се прегърнахме. Той съвсем искрено, аз фалшиво.

Тръгнах си сам за вкъщи. Вървах спокойно по безлюдните улици, но в мен вреше и кипеше. Изобщо не бях простил на Венци. В един момент просто си помислих, че той може да влезе в бъдещите ми планове. Трябваше ми смел и решителен човек, който да ми е верен до гроб. А Венци беше точно такъв. Сантименталните глупости за детството и оцавените приятели изобщо не ме трогнаха. Ядосваше ме нахалството на бившия ми приятел, както и наглостта му да ми

наговори всичките тези неща. Най-мразех да атакуват съвестта ми. Освен това щом се намират хора, които се осмеляват да се оплакват от мен, значи не съм си свършил работата добре. Заблуждавал съм се, че съм се издигнал достатъчно, за да не смеят дори и пред себе си да споменат името ми. Никога не се криех от истината. Не се скрих и сега.

Дадох си ясна сметка, че има един път към върха. Трябваше да стана още по-брутален и жесток.

ГЛАВА X

На другия ден на сутринта се облякох с подходящите дрехи и окачих всички ланци, гривни и подобни дрънкулки. Не ги обичах, но ги носех понякога. Те бяха част от играта. После извадих от гаража колата си за специални случаи — едно сребристо БМВ 7 и след половин час паркирах пред зала „Диана“. Намерих стария си треньор Гъза същия какъвто го оставих. „Доносниците нямат възраст!“ — мина ми през ума. Треньорските му похвати не бяха се променили.

Просто беше сменил терминологията. На нас ни казваше: „Тренирайте за да станете герои на социалистическия труд!“, сега убеждаваше младите момчета с лозунга: „Тренирайте, за да станете достойни бизнесмени! Виждате, че всичко е в ръцете на борците!“

— О, как си? — лицемерно ми се зарадва той. Мразеше ме повече, отколкото го мразех аз, но нямаше какво друго да стори. — Елате момчета да ви запозная с един голям мъж! — развика се Гъза. — Левент и половина, ама стана такъв, защото тренираше! От мене тръгна.

— Така е — потвърдих присмехулно аз. Истината беше, че Гъза не само не ми помогна, но ми съсипа и кариерата. После се отделихме на неговата треньорска пейчица и Гъза тутакси започна да се оплаква:

— Да знаеш, Жоро, че спорта е в окаяно състояние! Стана много по-мизерно отколкото, когато тръгнахме. Нуждая се от спонсори, братче! Направи нещо по въпроса!

— Какво ти трябва?

— Ами гледай например... нямаме представителни анцузи...

— Добре. Ще поръчам да ви ушийт и да ви ги донесат. Дай ми само мерките.

— И лагери вече не правим, братче!

— Ние работим с много хотелиери, ще ви уредя един лагер, бъди спокоен.

— Абе ти си зает човек — започна да го усуква Гъза. — Я ми открий една сметка аз ще се погрижа за всичко...

Напуши ме страхотен смях, но се сдържах. Старият ми треньор си беше останал същия мерзавец, какъвто го помнех. Междувременно бях забелязал едно много интересно момче. Не изглеждаше много яко и стоеше малко отпуснато. Но прилагаше великолепно трудни хватки и преборваше момчета дори от по-високи категории.

— Ще си помисля за сметката — казах на Гъза и насочих вниманието му към борчето. — Този какъв е?

— Много е добър в залата — отвърна ми той. — Направо няма равен. Обаче като излезе на тепиха си глътва езика. Няма психика на състезател. Мислех дори да го изгоня, но той се оказа с други качества.

— Какви качества?

— Ами то сега, нали мизерия, та останах без гуми за колата. И ей този пехливанин ми ги достави за една нощ.

— Искам да поговоря с него.

— Ами ето ти го — вдигна се Гъза и плесна с ръце към другите: — Айде, пехливанчета, при мен!

На тепиха остана единствено момчето, което си бях набелязал. Привиках го с едва забележим жест. Той тихомълком се приближи. Изглеждаше изключително кротък, с буйни руси коси и сини очи, но в погледа му имаше нещо твърде налудничаво.

— Как се казваш? — попитах го.

— Серафим — отвърна ми той.

— Откъде си?

— От Орландовци.

— В кое заведение ходиш?

Серафим понаведе глава, изгледа ме отдолу нагоре и ми каза името на заведението. Знаех ги всичките, защото ние ги застраховахме и ние ги охранявахме. Ставаше дума за кафене, където се събираха само бивши, настоящи и потенциални престъпници.

— Довечера ще ме чакаш там!

— Ще те чакам — съвсем сериозно ми отговори Серафим. После се присъедини към групата.

Вече бях сигурен, че няма да каже нищо на моя бивш треньор. Нито пък аз имах намерение да го осведомявам за каквото и да е било. Дойдох да вербувам нов верен човек до себе си и го намерих от раз. Следващата ми стъпка бе да заобиколя залата и да спра до басейна. Паркирах нарочно колата така, че да се вижда отвсякъде. Пресякох

моравата. Седнах на едно от треньорските столчета без да обръщам никакво внимание на кудкудякането на момичетата. Те много харесваха хубавите коли и борците с ланци, но аз се бях вторачил само в едно от тях. Познавах го още от училище. Казваше се Ася.

Ася тренираше тогава плуване и влезе в първи курс, когато аз завършвах. Веднага ми направи впечатление. Обичах да я гледам като тренира. Една вечер тя си забрави тренировъчната дъска, аз я прибрах и на другия ден я занесох в стаята ѝ. Така се запознахме. Нищо повече.

След време разбрах, че Ася е приятелка на много от момичетата от моя курс. Извиках една от тях, с която се чувствах по-близък, и ѝ казах:

- Предай на това момиче, че някой ден ще се ожения за нея.
- Нищо друго? — погледна ме учудена моята съученичка.
- Нищо друго.

И ето сега седях на треньорското столче, решен след снощната случка да променя коренно живота си, вторачен в същата тази Ася.

Синхронното плуване е изключително тежък спорт. Повечето от фигурите се правят под водата, но винаги, когато изскочиш на повърхността, трябва да го правиш с усмивка. Това е едно от задължителните условия. Ася разбира се забеляза, че я гледам. Позна ме веднага. Завъртя сложен пирует под водата изскочи като нимфа над повърхността и се усмихна. Усмивката ѝ обаче не беше дежурна, а предназначена точно за мен. Коремът ми леко се сви. Беше станала много по-хубава, отколкото очаквах. Изобщо не ме интересуваше, дали за нея ще бъде добре или зле. Никога не се отклонявах от това, което съм намислил. Ася щеше да стане моя жена, независимо от цената.

След около половин час Ася излезе от съблекалнята и се запъти към автобусната спирка. Настигнах я с колата и отворих прозореца на отсрещната врата.

- Качи се да те закарам! — наведох се аз.
- Не ме попита къде отивам — отвърна ми несприятелно тя.

Беше чисто девойче от спорта, но от една страна на тази възраст хубавите автомобили и момчетата с много пари правеха впечатление, а от друга страна ме познаваше още от училище и нямаше от какво да се бои.

— Не се притеснявай, няма да те нося на гръб — отворих вратата аз.

— Благодаря — седна грациозно до мен Ася. Потеглихме към дома ѝ, но разговорът не потръгна.

Бях свикнал да говоря само с курви. С тях се разбирах прекрасно. Нито аз знаех какво да ѝ кажа, нито тя на мен.

— Защо не тренираш вече? — попита по едно време момичето.

Чудех се какво да ѝ отговоря. Беше съвсем очевидно защо не тренирам.

— С много злато си се накичил? — простодушие се опита да поддържа разговора Ася.

Нямаше как да ѝ обясня, че това е част от униформата, затова отново си замълчах. Освен това говорех по навик на жаргон, пък и се страхувах да не изтъря някоя простотия. И все пак накрая не издържах.

Малко преди да спрем пред нейния вход, по навик попитах:

— Нямате ли някой крадец във вашия квартал, да го оцавим?

— Какво? — погледна ме изумено Ася.

— Ами ... — размахвах ръце аз. Очевидно думите не ми вършеха никаква работа и се опитвах да се оправдая с жестове.

— Има един... много лош... — погледна ме нажалено Ася. — Постоянно мъчи малките котенца.

Така завърши първата ни среща.

ГЛАВА XI

Вечерта наистина отидох на срещата със Серафим. Кафенето се оказа някакъв смотан трафопост с покер-машини, билиарди и други играчки за начинаещи престъпници. Той веднага скочи, готов да тръгне. Върнах го на мястото му и седнах до него. В тези среди винаги е било много важно околните да разберат, че зад теб седи мощна организация. Видът ми съвсем ясно подсказваше към кои принадлежа. Паркираната отпред кола — също. Респектът към борците по онова време бе изключителен.

После със Серафим обиколихме нощна София и се спряхме на един от най-люксовите ресторанти. Вътре ни посрещнаха, както бяха свикнали да слугуват на хора от нашата групировка.

— Какво ще пожелае, младият господин? — обърна се сервитьорът към Серафим и той на секундата си глътна езика. Никога не бяха го наричали така. Нито пък бе виждал подобна обстановка.

— Ами не знам точно, обърка се момчето.

— Остави на мен — успокоих го аз. Изчаках да мине смущението му и деликатно започнах да го разпитвам: — От какво семейство си?

— Нито бедно, нито богато. Най-обикновено.

— Искаш ли нещо специално от живота?

— Амиии... нищо особено. Но ме е яд да гледам, такива като мен в скъпи коли и с много пари. Момичетата ме харесват. Излизат по един път с мен и като разберат, че джоба ми е празен, вече дават заето.

— Какво крадеш?

— Нищо — повдигна рамене Серафим. Доби такъв невинен вид, че чак ме разсмя.

— Слушай, хлапе! — тупнах го по рамото аз. — Викам те за работа и тя е престъпна. Имаш ли куража да се изправиш лице в лице срещу такива като теб и да я вършиш?

— Не съм опитвал — погледна ме със сините си очи Серафим и аз веднага усетих, че това е човека, който ми трябва. — Но мисля, че

ще се справя!

* * *

Излязохме от ресторанта след десет часа. Обиколихме още веднъж центъра на София и някъде около „Мария Луиза“ ми хрумна как точно да го изпробвам. По онова време левът се срутваше неудържимо, чейнч-бюрата работеха денонощно и всички бързаха да си обменят левове в долари. Пред едно от тях, забелязах голяма опашка. Спрях от другата страна на улицата и погледнах към Серафим:

— Искам да си набележиш един и да го ограбиш.

— Нямах проблем — отвори вратата на колата той и без да се бави пресече улицата.

Наблюдавах внимателно всяко негово действие. Избра най-правилното място, далеч от обсега на камерата. Не привличаше внимание и на пръв поглед не пречеше на никого. После огледах опашката. Имаше всякакви хора, но вниманието ми привлече възрастен човек с вид на клошар. Без съмнение той беше най-удобен за атакуване. Серафим обаче избра мъжа пред него. Беше елегантен, около четиридесетгодишен с дипломатическо куфарче в ръка. Изчака го да си обмени парите, тръгна редом с него под най-ярките светлини на булеварда и за моя изненада, внезапно опря пистолет в слепоочието му. Онзи веднага му даде куфарчето си, след което бръкна в джоба на пардесюто и му връчи някакви банкноти. Серафим сви в първата пряка със завидно хладнокръвие и докато онзи викаше полиция, обиколи квартала, мина покрай трамвайната спирка и влезе в колата.

— Действаш безразсъдно — нахоках го аз. — Трябваше да го издебнеш в някоя тъмна уличка. Колко пари ти даде?

— Десет марки.

— Трябваше да тръгнеш със стареца зад него. Гледаш го смотан, но във всички случаи е реститут с много пари.

— Взех куфарчето.

— Какво има в него?

— Не знам — отвори го хлапакът.

Изненадата наистина беше огромна. Вътре се търкаляха ябълка и вестник.

— Нещо да ми кажеш? — подсмихвах се аз. — И откъде този пистолет? Трябваше да знам за него.

— Той е газов.

— Друг път не ми се прави на престъпник—любител. Нещата, за които те наемам не са толкова наивни.

— Искях да ти направя впечатление — погледна ме извинително Серафим.

Разбирах го добре. Това беше синдромът на новобранците.

Серафим и Ася се оказаха съученици в спортното училище — дванайсетокласници от един и същи клас Всеки ден ходех да ги вземам с колата, като паркирах едва ли не пред класната им стая. Дечурлигата ги гледаха с възхищение и захлас. Всички се възхищаваха на хубавите коли, но още по-голямо впечатление им правех аз. Борците бяха мит. По пътя стоварвах някъде Серафим и откарвах Ася до вкъщи. Вечерно време ги извеждах в луксозни ресторанти и те искрено се радваха. Учудваше ги вниманието и уважението на персонала, което не бяха срещали досега, както и луксозната обстановка. Нямах никакво намерение да ги вкарвам в моите среди. Ася пазех за себе си, а Серафим отдавна бях предвидил за тайно оръжие.

— Слушай ме, момче — обясних му един ден ситуацията аз. — Ако те вкарам в организацията, ще те командват един куп хора от мен нагоре. Каквото и да направиш, си длъжен да внесеш лептата си. Няма да имаш никаква самостоятелност.

— А така как става?

— Така аз съм ти единственият началник. Правиш каквото ти кажа и получаваш достатъчно. Заработеното от теб си остава неприкосновено.

— Дадено, шефе! — съгласи се той.

С Венци обаче решихме да започнем самостоятелен бизнес. Именно заради това го бях пожалил. ВИС и СИК не позволяваха да се крадат коли, защото те ги застраховаха. Въпреки, че бизнеса с наркотици започнахме ние, Женята го завладя напълно. Ако искахме да вербуваме дилъри и да разкриваме територии, той ни даваше най-крайните, където не се продаваше нищо. Мен обаче ми беше паднало пердето пред очите и вече никой не ме интересуваше. Решихме да крадем само тежки лимузини, които носеха много пари. Не ни се работеше на дребно.

Венци беше изнамерил отнякъде двама крадци, които имаха канал до Испания. Това ни устройваше напълно. Трябваше обаче да измислим нова стратегия, защото повечето от баровците се возеха със шофьори, които седяха в джиповете, докато те пируваха или си вършеха бизнеса. И тази задача естествено се падна на мен.

Обикаляхме София с една съвсем невзрачна кола — фиат „Ритмо“. Едва се побирахме в нея. Избирахме обикновено района около Цариградско шосе, за да можем да се измъкнем от него на пълна скорост от една страна и защото гаражите ни бяха в Герман и Лозен от друга страна. Етюдът на Венци се състоеше в следното: Прилижаваше се примерно до джип Mitsubishi Pajero с мрежичка, в която кротко лежаха два най-обикновени хляба. Мустакатият и строг шофьор вътре, по всяка вероятност бивш милиционер, го проследяваше с безразличие и отново се съсредоточаваше към футболния мач или каквото там слушаше по радиото. Тогава Венци изведнъж се връщаше и с най-невинното изражение на лицето си го караше да свали стъклото.

— Търся улица „Хаджи Смион“? — питаше той.

— Няма такава улица — отвръщаше му онзи, но вече бе късно.

Венци изваждаше автомата, който стоеше под якето му и безапелационно му нареждаше:

— Отвори другата врата!

Тогава влизах аз. Бившето ченге и настоящ шофьор, обикновено беше професионалист. Когато отмъкнахме точно от това Рајего, мустакаткото изобщо не се уплаши и ръката му бавно пропълзя към кобура на пистолета. Аз го изпреварих. Взех оръжието, а след това и мобилния телефон. Оттук нататък не представляваше никаква трудност да го изхвърлим на улицата. Венци се качи отзад, а единият от крадците потегли с мръсна газ. Другият вече беше подкарал фиатчето по маршрута към гаража. Неговата задача беше да ни предупреждава дали има патрулки и по възможност така да ги увърти, че да не ни обърнат внимание. Дори ако се наложи да се блъсне в тях. Понякога преди Герман и Лозен полицаите правеха блокада. Обаче нашия човек във фиатчето или ни предупреждаваше своевременно, или предизвикваше луд скандал. Така се добирахме до гаража. Оттам колата заминаваше по каналите за Испания.

Самостоятелният ни бизнес започна доста успешно, но криеше много рискове. Съзнавахме го и се пазехме.

ГЛАВА XII

В ония години тежките коли в България не бяха толкова много и се наложи да минем на по-леки класове — предимно мерцедеси. На всичко отгоре двамата крадци се оказаха доста страхливи. Имаха известно основание, защото бяха многократно бити, стреляни и преследвани, така че поискахме от тях да ни обучат. Нито аз, нито Венци можехме да декодираме ключалките, но колите с обикновена аларма не представляваха никаква трудност. Разработихме изключително проста схема. Аз разбивах с меч лапа ключалката на шофьорската врата и мигновено отварях предния капак, пред който вече стоеше Венци. Той изтръгваше кабелите на алармата, един от крадците се наместваше на шофьорското място и потегляше към гаража. Правехме го обикновено по обяд, когато бизнесмените се хранеха или правеха обичайните си срещи. Бизнесът наистина потръгна. Понякога се случваше да вкараме две тежки и десетина по-леки лимузини в гаража за седмица.

Никога не разговаряхме за Мелания. Беше някакво негласно споразумение. Бедата беше там, че аз не prestaвах да мисля за нея, а Венци естествено продължаваше да посещава кафенето.

Един ден се оказа особено успешен. Още преди десет часа успяхме да задигнем две лимузини и да ги откараме в гаража. В най-добро настроение отидох да взема Ася от училище, но нея я нямаше никаква. Повъртях се наоколо и реших да изчакам. След петнайсетина минути тя се появи с някакъв свой съученик. Момчето изглеждаше съвсем невинно, голобрадо хлапе и доколкото можех да съдя по фигурата му, най-вероятно лекоатлетче. Дватама вървяха спокойно и си говореха нещо съвсем приятелски. На мен обаче кръвта ми кипна. Годиците в мутренския бизнес явно си даваха отражението. Не можех да си представя мое момиче да излиза с друг.

— Ебе ли те този? — нахвърлих се върху Ася.

Тя ме погледна ужасена, загубила ума и дума. Не беше свикнала да ѝ говорят така.

— Ела тук! — привиках момчето. — Падни на колене! Обещай ми, че повече никога няма да излезеш с Ася, дори да ти се моли!

Лекоатлетчето се срина пред мен. Не искаше да отнесе пердаха за нищо, видимо се чувстваше безкрайно унижен, обаче нямаше какво да стори.

Вече в колата Ася ме погледна плахо и тихо промълви:

— Такъв ли си бил?

— Извини ми се! — ударих волана аз, макар че всъщност извинението трябваше да дойде от моя страна.

— Не смея да излизам повече с теб.

— Човек от моята среда и на моето ниво, не може да си позволи приятелката му да си купува дори мекици с друг мъж.

— Разбрах — наведе глава Ася и не продума преди да стигнем до кафенето на Мелания.

Всъщност нямах представа какво правя. От една страна исках да покажа на оная курва, че имам изключително чисто момиче за приятелка, от друга страна желанието ми да я видя бе по-силно от всякога. Тя наистина стоеше зад бара. Веднага притича да ни обслужи.

— Как си, скъпа? — попитах я аз, докато Ася смаяно гледаше непривичната за нея обстановка. — Донеси две кафета!

— Имаш ги — въртна се Мелания и грациозно се понесе към работното си място.

Забави се доста. Видях я два пъти да влиза и да излиза във вътрешното помещение. Накрая ни донесе кафетата и се наведе над мен:

— Можеш ли да дойдеш оттатък? Мъжът ми иска да говори нещо с теб.

Знаех прекрасно, че Чука не стоеше през деня в кафенето. Моташе се някъде из града и се правеше на бизнесмен. Наредих небрежно на Ася да ме чака и влязох във вътрешните помещения. Това, което намерих изобщо не ме изненада. Мелания седеше на колене с разголени гърди и похотливо ми се усмихваше.

Има най-различни курви, но Мелания не приличаше на нито една от тях. Можеше да ти извади душата с клечка, с навита около нея памук, а можеше да те набие и на кол. Беше права, че всички се завръщат някой ден при нея. Разкопча ми ципа и ми отвъртя такъв

минет, че забравих на кой свят се намирам. После преспокойно се изправи, сякаш нищо не е било. Дори не си изми зъбите.

— Тази ли ти е приятелката? — попита ме тя.

— Да — отвърнах. — Чисто момиче, а не пачавра като теб...

Мислех си поне, че съм я засегнал, но тя се разсмя толкова гръмогласно, колкото можеше да го направи само курва от класа.

— Сериозно ли ми говориш?

— Съвсем сериозно. Ще се женя за нея.

— Ти си луд!

— Защо?

— Защото си най-обикновен престъпник и все някой ден полицаите ще нахлуят в дома ти. Как ще те защити тогава твоята непорочна девица? Най-много да избяга при майка си и на другия ден да потвърди пред ченгетата, че наистина си бандит.

— А ти какво ще направиш?

— Ще застана на вратата, за да ти дам възможност да им избягаш — тръгна пред мен Мелания. — Ако все пак те хванат, ще излезна отново на пистата и ще правя свирки, да събирам пари докато те оттърв.

— Не бързай толкова — дръпнах я аз.

— На работа съм, ако си забравил — ухили се тя. — Я ми кажи тая пикла може ли да прави такива свирки като мен?

— Ще се научи.

— И как, като ти прави само на теб? Трябва да духа поне на стотина човека, за да се научи.

— Престани да говориш глупости — ядосах се аз — и защо каза на Венци, че съм те изчукал?

— Искях да проверя дали ще се бориш за мен — врътна се Мелания и ме изгледа нагло отдолу нагоре.

— Да се боря ли? Ние щяхме да се избием!

— Знам. Венци ми разказа.

— Все пак не разбрах какво си имала в тъпата си кратуна?

— Съвсем просто нещо. Ако се беше преборил докрай, на теб щях да издам къде са парите на Чука.

— Този път ще те убия! — свих юмрук аз.

— Счупи ми ръката — изпъна китката си тя. Знаех, че позира, но вече бях толкова бесен, че строших клетъчния телефон в пода.

Трябваше някъде да си излея гнева.

Взех Ася почти в движение, качих я на колата и тръгнахме да се прибираме. Тя веднага забеляза, че съм в отвратително настроение и кротко си замълча. Малко преди да спрем пред дома ѝ, ме помоли за телефона.

— Искам да се обадя на нашите. Нямам ключ.

Едва тогава изтреснях. Нямах никакъв отговор. Не можех да и обясня нищо от това, което стана във вътрешните помещения на кафенето.

ГЛАВА XIII

Бизнесът с крадени коли се развиваше все по-успешно. Дори когато се разхождах по улицата, инстинктивно изчислявах луксозните лимузини в пари. БМВ 3—ка вървеше между шест и осем хиляди марки. Петицата стигаше десет—дванайсет хиляди, а седмицата можеше да бъде продадена дори до дваисет хиляди. От мерцедесите най-евтина беше Е класа — седем—осем хиляди марки. 8—класата спокойно заминаваше за 15 хиляди, за Е 500 Чочоне се намираха купувачи, готови да дадат дваисет хиляди, но рекордът биеше мерцедесът 600 SEL, който пласирахме между дваисет и пет и трийсет хиляди марки. От джиповете вървяха предимно Mitsubishi Pajero обикновено по петнайсет хиляди.

В нашия квартал живееше един дърт комунист, собственик на стабилна фирма от масовата приватизация. Държеше в двора си изключително апетитен мерцедес 8—класа. Всеки ден минавахме покрай двора с Венци и колата ни бодеше очите, сякаш сама казваше: „Откраднете ме!“ Мерцедесът беше паркиран почти незащитен зад телена ограда под балкона на кооперацията. Единствената истинска преграда се оказаха два свирепи ротвайлера, които собственикът пукаше вечер свободно из двора.

— К’во ще правим с тия кучета? — попитах аз Венци.

— Остави ги на мен — отвърна ми той.

Нямах нищо против, защото аз обичах животните и не ми даваше сърце да посегна дори на такива зли песове, каквито бяха ротвайлерите. На Венци обаче не му пукаше. Направи топчета от кайма с карфички и още на другия ден им ги подхвърли. Кучетата мигновено се нахвърлиха върху тях. На следващия ден вече ги нямаше.

През нощта разпределихме задачите по следния начин. Двамата гепачи прескочиха оградата и влязоха в двора, където спокойно започнаха да декодират блокиращата система на мерцедеса. Всъщност те бяха доста поизхабени и наплашени и затова носеха със себе си плоско шише с уиски, от което отпиваха за кураж. Венци застана пред

къщата, покрай телената ограда, а аз заех мястото си в началото на улицата, за да следя за случайни патрулки. По това време те рядко минаваха по малките улици, но този път за беда се появиха. Забелязаха ме веднага. Нямаше как да сигнализирам на Венци, затова изчаках да ме подминат и пронизително му подсвирнах с уста. Той веднага се омете. В движение успя да предупреди гепачите и единият от тях мигновено прескочи оградата от другата страна. Другият обаче по неизвестни причини се забави. Най-вероятно се уплаши до вцепеняване. Все пак също прекочи оградата, но откъм улицата. Ченгетата бяха четири нахъсани млади момчета и го хванаха без никакви усилия.

Гепачите се ползваха с особен статут в престъпния свят. Мадамите им се разхождаха денонощно из София в двуместни спортни коли и харчеха парите им както им скимне. Почти всяка от тях поддържаше по някой любовник—манекен, докато техните законни или полузаконни мъже крадяха автомобили, за да ги поддържат. На практика за тях не оставаше нищо друго освен риска да отнесат куршум или побой, както се случи и сега. Ченгетата направо щяха да разкъсат гепача, когото заловиха. Повалиха го с юмруци на земята и започнаха да го ритат. Нямаха милост.

— Оставете момчето, — приближих се към тях. — Ще вземете да го убиете!

— Ти пък какъв си? — нахвърлиха се върху мен.

— Приятел съм.

— Значи крадете заедно? Ще те приберем с него.

— Откъде накъде? Това, че се познаваме не означава нищо.

— Какво искаш тогава?

— Искам да се разберем.

При всички акции имах навика да нося голяма сума пари. Предвиждах всякакви ситуации и исках да съм подготвен. В случая имах три хиляди марки, закарфичени с безопасна игла под пуловера.

— Трябва да имаш солидно основание, за да защитаваш този юнак! — изрепчи се най-старшият от тях.

— Ето го основанието — извадих аз парите и му ги подадох. Можех да мина и с по-малко, но исках проблема да се реши колкото се може по-скоро.

Така и стана. Вдигнах гепача от земята, обаче полицайчетата ме спряха.

— Какво още искате? — озъбих им се.

— Предлагам ти да работим заедно — отвърна им техният говорител. — В квартала има доста коли за крадене и ако се разберем, ще ви правим отцепление.

— Защо смятате, че ще се съглася?

— Защото работиш без знанието на шефовете си.

— Откъде сте сигурни?

— Твоите босове са във връзка с нашите началници. Ако знаеха, че тази вечер ще крадете тук, в никакъв случай нямаше да ни пратят да патрулираме. Закачете отново катинара както си беше, за да не личи влизането с взлом.

— После?

— После ще поддържаме връзка. Вие ще знаете кога сме на смяна, останалото от нас.

Перспективата да работя с ченгета хич не ме привличаше. До един бяха продажни копелета, служители на дявола. Не можеше да им се вярва за нищо. Все пак реших да ги използвам поне за кражбата на този Мерцедес и на още две-три коли от квартала, колкото да напреднем. Венци също се появи отнякъде и в сравнително добро настроение всички си запътихме към къщите си. Бяхме доволни, ако не от друго, то поне от начина, по който ни се размина. Разделихме се на тролейбусната спирка. Венци сигурно тръгна да разказва на Мелания как е преминала акцията и защо този ден няма да и връчи поредната сума мангизи. Беше обсебен до такава степен от нея, че търчеше към кафенето, като малко дете към майка си. Аз се прибрах у дома и легнах веднага да спя. Имах лош сън. Тази нощ обаче заспах почти веднага, затова много се ядосах, когато ме разбуди настойчиво натиснатия звънец на външната врата. „Господи... — помислих си, — оная курва сигурно пак е казала на Венци за свирката, която ми направи!“ Заредих пистолета и внимателно се приближих към вратата. За огромна изненада видях през шпионката посинялото лице на Крейзи.

— Какво правиш тук? — отворих му аз.

— Измръзнал съм, братко, пусни ме да вляза — примоли се той.
— Едва дочаках първите трамваи.

Беше облечен почти лятно посред зима и трепереше като лист хартия на вятър. Направих му чай. Трябваша му повече от петнайсет минути докато се освести и да започне да обяснява присъствието си по-смислено.

— Славчо ме изгони от ресторанта, след като не можах да ви удържа и го хванахте на калъп с келнерката.

— Съжалявам, Крейзи! — не успях да удържа смеха си аз. Познавах му всичките пинизи още от времето, когато се опитваше да ме отгърве от войниклъка. — И къде отиде?

— Прати ме в казино „Рич“, отпред, на портала. Да пазя колите на баровците.

— Пак не е лошо!

— В ресторанта си бях екстра. Топличко, уютничко, запознаваш се с добри хора. А в казиното идват само сикаджии.

— Да, ама правят оборот.

— Пука ми за оборота. Славчо ми нареди да влизат само с костюми и вратовръзки, а те пристигат по къси гащи и маратонки. Обадя ли се, винаги ми отвъртат по някой шамар.

— Правят го, за да те постоплят.

— Топлят ме те... добре че се намират и балами, на които вземам пари, уж да им пазя колите. Ама и там стана беля.

— Каква беля бе, Крейзи?

— Едни ми дадоха десет марки и аз нали съм вечно, гладен отърчах да си купя сандвич. Напуснах си поста така да се каже...

— И?

— Като се върнах не забелязах нищо особено, обаче след един час ония излязоха и ми викат: „Къде ни е колата?“ Какво да им кажа? Накъдето и да гледам колата я нямаше.

— Сериозно? — не успях да сдържа този път смеха си аз.

— Съвсем сериозно.

— И ти какво направи?

— Върнах им десетте марки.

— Браво на теб.

— Браво, ама Славчо ме изгони и от „Рич“.

— И какво ядеш?

— Абе за ядене, не съм останал гладен. Имам си едно прозорче в „Олимп“ и си крада пиленца, кокошчици, туй онуй... Кеш пари ми

трябват братко!

— За какво?

— Братовчедката забременя, няма как да платя аборта.

— Толкова ли не можеш да изкараш някой лев?

— Изкарвам понякога. Чукам разни педерастии в „Олимп“ и в „Рич“. Сега обаче и този бизнес пресъхна.

— Ето ти двеста и петдесет лева — връчих му сумата аз. Беше ми дошъл до гуша с неговите дивотии и измислени драми. Все пак реших да се възползвам от случая и да науча нещо ново около „Олимп“. — Какво става около Славчо? — попитах.

— Абе прибра изцяло за себе си ресторант „Харпун“ на морето. Уж бяха партия с Маргина и другите там, а пък той не допусна никого.

— Не може да бъде!

— Може. Маджо веднага се обади и нареди да не го закачат.

— Значи се е залепил за големия бос?

— Като гербова марка — погледна ме предано Крейзи, прибра алчно парите и се измъкна навън.

ГЛАВА XIV

Наближаваше Нова година и както винаги Поли организира цялото тържество. Колкото и да беше скръндзав, той винаги настояваше да празнуваме заедно. Този път избра Банско. Всички знаехме, че тържеството ще протече като селска сватба — с петдесет грама ракия, половинка червено вино и една шопска салата, но никой не смееше да откаже.

Събрахме се пред офиса и Поли ни разпреди по колите като партиен секретар: „Ти ще се возиш тук, ти там, а другите в останалите коли!“ С една дума неописуема досада.

По едно време Поли ме извика в неговата кола. Возеше го Женята, на когото той имаше безпределно доверие. — Сядай, мой човек — тупна тапицерията до себе си Поли. — Ще минем първо през летището.

Това ме изненада много, защото Поли обичаше да се движим в кортеж.

Така правехме впечатление и внушавахме респект. Сега обаче пусна останалите да пътуват към Банско, а ние свихме по Цариградско шосе към аерогарата. С просто око се виждаше как Женята трепери от яд, тъй като ме мразеше не по-малко, отколкото аз него. Паркирахме пред залата за посрещачи, след което се изправихме около рампата.

— Един момент да видя какво чакам — Поли извади каталог със снимки на тайландки. — Дано си позная подаръка.

— Какъв подарък — позаинтересувах се аз.

— Подарил съм си ето тази мадама за Нова година — посочи ми той една снимка. — Не е много хубава, но все пак е тайландка.

— Колко плати?

— Шест хиляди долара, братко! Нищо пари! Тайландката наистина слезе от самолета.

Притежаваше прекрасно тяло, облечено в ефирна туника. Казваше се Нут. Главата и наистина приличаше на целия Индокитай, но в случая това нямаше никакво значение. Лошото беше, че Поли

говореше немски, а тя английски, а ние с Женята говорехме само шопски.

Така или иначе успяхме да се разберем с тайландката и тръгнахме по магазините да я обличаме. Поли възложи тази задача на Женята.

— Виж там мой човек, намери й нещо като за сняг. Ако я оставим с този парцал, ще замръзне още на първия ъгъл.

— ОК, шефе — съгласи се неохотно Женята и вмъкна тайландката в първия магазин.

Когато излязох след половин час гледката беше потресаваща. Нут не приличаше вече на тайландска курва от екстра класа, а на най-обикновена виетнамка, гастарбайтерка в България. Женята с прословутия си скръндзалък я беше обул в долнопробни дънки, обувчици от дванайсет лева и блузка-бригадирка. Върху блузката Нут носеше шушляково якенце, което спокойно минаваше за втора употреба. Може да се каже, че беше пуснал цялата и тайландска прелест в тоалетната, след което някой е дръпнал синджира.

След като преоблякохме Нут, най-сетне тръгнахме към Банско. S-класата беше достатъчно мощна, за да достигне кортежа. Използвах момента да реша някои практични проблеми.

— Поли — обадох се аз. — Какво става с парите на Амигоса?

— Ами връщат му ги по малко — отвърна ми той.

— Те хубаво ги връщат, но ние не получаваме нищо. А хвърлихме доста труд.

— Инвестирали съм ги на едно място и след време ще получите повече, отколкото очаквате.

— Трябват ни сега.

— Трябват, не трябва, казах, че съм ги инвестирал. Ядоса ме и сега ще се наложи да наеба тайландката.

— Да се преместя отпред — предложих аз.

— Нищо ти няма — бутна ме Поли в ъгъла.

След това тайландката го обзиди и двамата започнаха някакво неистово чукане. Нут изобщо не се притесняваше. По едно време така се развика, че Женята почти спря колата.

— По-полека, де — обърна глава той. — Ще взема да катастрофирам!

— Вряка толкова, защото тайландките са плитки — погледна ехидно към Женята Поли.

— Да не искаш да кажеш, че курът ти е по-голям от теб? — за първи път през живота си прояви смелост Женята.

— И ти ще излезеш шмекер — успокои го Поли. — Карай си колата, вече свършихме!

— Я ела да караш ти, че да опитам и аз!

— Ще опиташ друг път, мой човек. Дал съм шест хиляди долара!

— Ай стига, бе?

— Тая ще я пуснем в твоите клубове. — потупа го по гърба Поли. — По триста долара на сеанс ще върне парите за нула време.

— Триста долара за такава мекица?

— Мекица, ама тайландска...

— Никога няма да ги дам — увеличи отново скоростта Женята. — Я по-добре да си карам колата.

Спряхме пред хотела минути след кортежа. Наоколо нямаше жив човек с изключение на няколко момчета с пушки—помпи.

— Какво парвите тука, бе? — попита ги Поли.

— Пазим шефа! — отвърнаха те в един глас.

— Я дай да гръмна един път — посегна към пушките Поли и докато се усети бодигардът се видя заграден от нас.

— Заповядай — подаде оръжието с треперлив глас той. Поли наистина стреля във въздуха, след което върна пушката и тръгна към входа на хотела. Жена му пътуваше с кортежа, така че нямаше как да влезе с тайландката:

— Вземете я с вас — обърна се той към мен и Венци. — Ебете я колкото си искате, но си отброявайте по триста долара на километража. Вие сте млади момчета! Да не стане така, че да има да ми давате от парите на Амигоса, вместо аз да имам да ви давам. — после спокойно се намъкна в ресторанта.

Точно сега Нут беше последната ни грижа. Заключихме я в една от стаите и слязохме долу.

Заварихме Поли в приятелски разговор с Васко Зара. Едва тогава разбрахме, кой е бил големия бос. Той се мотаеше открай време по казината и се славеше като един на най-кадърните доносници на комунистите. За благодарност по-късно те щяха да му дадат целия хазарт на България, а той щеше да се прекръсти на Васко Черепя. Беше

болен левскар. Далго време викаше в агитката на отбора наравно с останалите простаци, но след като забогатя изненадващо купи най-големия враг — ЦСКА.

— Бизнесът си е бизнес — обясняваше той на приятелите си.

По-богатите му прощаваха, защото познаваха силата на парите. Обикновените запалянковци обаче го намразиха. Смятаха го за предател.

— Как си Зар? — подметна му Поли. — Никога няма да забравя, когато ми искаше пет лева за да продължиш да хвърляш.

— Ай стига де! — побутне го Васко. — Дай да пием нещо?

Ние насядахме на околните маси и от скука започнахме да хвърляме пиратки. Персоналът не смееше да шукне. Зара обаче подскачаше след всяка пиратка и се завираше под масата. В последно време атентатите срещу него следваха един след друг.

— Ти ли го гърмиш? — бях попитал преди време Поли.

— Не бе, да му еба майката! — отвърна ми той. — Нито аз, нито Маджо... Нямам представа, кой иска да думне този идиот. Изглежда Илийчо Зъбчето си мери пишката с него.

— Какво става? — попитах аз. — Много е напласен твоят човек!

— Така е — ухили се Поли. — Ако имахме оферта, щяхме да се върнем в София по-богати, отколкото дойдохме.

По едно време дойде момче от охраната на Черепата. Имаше доста интелигентен вид и се държеше прилично.

— Момчета — помоли ни той. — Може ли да спрете с тези пиратки, че шефът е нещо нервен?

— Целувай ръка — казах му аз, проблемът ти е уреден. Порчахме си бутилка уиски и започнахме да изчисляваме как по-добре да изкараме двата дни до Нова година. Всеки предлагаше по-идиотска програма от предния. Накрая стигнахме до консенсус. — Ще правим каквото си искаме.

Точно тогава Поли дойде при нас.

— Защо спряхте пиратките? — облегна се на гърба ми той.

— Охраната на твой приятел нещо се уплаши.

— Я не се излагайте! — ухили си Поли. — Искам да ги удвоите, докато този мишок се завре под балатума.

Не приехме думите на Поли като нареждане, а като начало на празника. След десетина минути Васко Зара панически напусна

ресторанта.

ГЛАВА XV

Простотиите на Поли нямаха край. Оказа се, че не е правил никакви резервации и на практика ние заехме местата, които бе ангажирал Черепа. Той дори не помисли да се разсърди. Поли го настани до себе си и веднага започна да се заяжда с него.

— Богато копеле си ти, трябва да правим заедно бизнес.

— Е, не чак толкова — дърпаше се Зара.

По едно време Поли се присети за тайландката и прати Венци да я свали долу.

— Грехота е да седи сама. Все пак е Нова година! — подвижна му той.

Венци тутакси я доведе. Той говореше добре английски и беше единственият, с когото тя можеше да поддържа нормална връзка.

— Знаеш ли к'во, Жоре? — обърна се той към мен. — Ще взема да му дам на тоя всичките си спестени осем хиляди долара, да пусне момичето. Жал ми е за нея.

— А тя какво мисли по въпроса?

— Ей сега ще я попитам.

Междувременно Поли беше настанил тайландката точно срещу жена си и през цялото време обясняваше колко пари е дал за нея. Не пиеше много, но обичаше да Дразни хората и го правеше почти като заклетите алкохолици. В крайна сметка жена му не издържа и стана.

— Какво става? Ще я откупваш ли момата? — обърнах се аз към Венци.

— Не става, братче! Майка ѝ и бащата ѝ са я обучавали цял живот за проститутка. И ако сега се върне в Тайланд, направо ще я прогонят. Значи не се е справила добре.

Поли продължи с лигавщините си докрай. Беше поканил още една компромисна фигура — изпълнителният директор на ВИС Чавдар Писарски. Човекът току що се бе оженил за пореден път за хубаво и добро момиче. Обаче това съвсем не интересуваше Поли. Седмица преди Нова година Чавдар гостува в собствената му дискотека, където

през пет минути го поздравяваха с една и съща мелодия: „За г-н Писарски и неговата нова приятелка“. Всъщност ставаше дума за епизодично гадже. Поли носеше аудиокасетата и накара диджея да я пусне няколко пъти. Чавдар направо потъна в земята от срам.

— Айде бе, к'во се косиш? — тупна го по гърба Поли. — Нова година е, трябва да се веселим!

След като прескочи дванайсетият час, Поли изненадващо стана и тръгна по редицата на своите хора с пликове в ръка. Никой, никога не бе очаквал подаръци от него, затова зяпнахме като шарани. Повечето от момчетата бяха минали през всички перипетии през годините, но с пари разполагаме само аз и Венци, защото въртяхме отделен бизнес. Другите буквално умираха от глад.

— Никой не трябва да знае какво има в пликчето на другия! — обяви Поли. — Освен за пръстена. Аз съм го получил, когато сключих сделка с дявола и сега всеки от вас става частица от мен.

Пръстенът наистина беше красив. Златен, с имитация на змийска кожа и брилянт вместо змийско око. Освен него Поли беше сложил в повечето от пликите по сто долара. Единствено в моя плик имаше триста. Това изобщо не ме задоволяваше, защото делът за мен и Никеца от върнатите пари на Амигоса изчислявахме на осемдесет хиляди долара.

Новата година започна лошо за двама ни с Венци. Колите за крадене намаляваха пък и пазара се стесняваше с всеки изминал ден. На всичко отгоре Поли ни извика в дискотеката си „Алкатрас“ и още на входа се засякохме със Женята.

— С вас ли трябва да работя? — огледа ни презрително той.

— И на нас не ни е много приятно — отвърнах му аз. Не можех да го понасям, както и той мен. — Ако искаш да предложим на Поли всеки да върши работа поотделно.

— Той ще каже — мина напред Женята и ме поведе към служебното сепаре.

Поли рядко пиеше, но този път се беше олял доста с хубава финландска водка. Гледаше ни втренчено, сякаш ни вижда за първи път. Зениците му бяха почти изчезнали от приглушената светлина, обаче излъчването му си беше същото. Мощно и неотразимо. Нямахме представа за какво ни вика, обаче знаехме за новото му гадже. Той не беше от женкарите и може би за първи път се реши да завъди толкова

красиво и актуално момиче. Беше манекенка от най-известните в момента и наистина изглеждаше забележително.

— Стана беля, момчета — започна завалено Поли. — Знаете за гаджето ми, но нали съм с скръндза, не му купих мобилен телефон. Обаждам се у тях — няма я. Обаждам се в модната агенция — няма я. В един момент ми звъни джииесемчето и кой мислите, че е отсреща? Кой мислите?

— Откъде да знаем — отвърна му Женята.

— Оня кретен... Чопара. Върнал се от Германия, забърсал гаджето и го отвел в Гърция. „Чопара съм — съобщава ми нагло той. — Не търси повече момичето, ние сме влюбени! Цамбуркаме се в Егейско море.“ „А как мислиш да се прибереш?“ — питам го аз. „Ако си умен няма да ни закачаш“ — отвръща ми той. „ОК — казвам му. — Само че от този миг дори до тоалетната трябва да ходиш с охрана!“ Такива ми ти работи...

— Искаш ли да му отрежем кура? — скочи Женята.

— Много е близо до властта. — вече съвсем пьян го спря Поли. — Опердашете го така, че да забрави за ебане докато е жив.

Всъщност Чопара и манекенката вече се бяха прибрали в България и нашата задача беше да ги намерим. Женята изглеждаше крайно недоволен.

— Пак трябва да се занимавам с глупости, — промърмори той. — Не стига дето не вървят наркотиците напоследък, ами сега трябва да си губя времето заради някаква побъркана курва.

Ние не отвърнахме нищо, защото знаехме, че Женята веднага ще ни изкльопа пред Поли. Замълчахме си и още същата вечер тримата се заложихме пред неговата кооперация с шапките и ролки тапети в ръце. От тях болеше най-много, пък и не оставяха никакви белези. Очаквахме да видим ферарито му и планът ни в общи линии изглеждаше съвсем елементарен. Смятахме да го смъкнем от колата и да го пребием. Ферари обаче нямаше. Не се появи нито на втория ден, нито на третия. Наоколо се въртяха пет-шест момчета с шапки като нас, в които веднага разпознахме колеги от ВИС.

— За какво сте тук? — попита ги Женята. Не се обичахме, но няхахме никакво намерение да се трепем за нищо.

— За Чопара — отвърна техния водач. — Пак е чукал гаджето на Любо футболиста.

— И ние сме за Чопара — признах аз.

Поли беше адски стиснат. Не ни обеща нито лев за акцията. Женята се опита да обясни, че това е част от работата ни като членове на организацията, но и самият той не бе доволен. Междувременно разказа цялата история около Поли и гаджето му.

— Няколко пъти съм бил с него, когато я изпраща вкъщи — размахва ръце Женята. — Дава и по петстотин лева и най-невинно пита ще ѝ стигне ли половин бон?

— Не може да бъде! — възкликнах аз. По това време парите бяха изключително евтини, приблизително около два долара и половина.

— Знаеш ли какво е направил Чопара? Първо измислил някаква модна агенция — после привикал мадамата и веднага ѝ връчил клетъчен телефон. Казал ѝ че е служебен, за да могат да я намират винаги навсякъде и по всяко време. И оная гъска се хванала.

Освен със шоколадчета Чопара вече се занимаваше с кафе. И наистина я направи рекламно лице. После отново използвал служебния телефон и чаровно ѝ предложил вечеря в Париж.

— Как така в Париж? — зина Венци.

— Ами така, в Париж... Нали е на два часа път със самолет. След което заминали за Гърция. Но мадамата навярно дори е забравила името на Поли и неговите петстотин лева.

— Как е станала работата с Даниела? — заинтересувах се аз.

— По същия начин — повдигна рамене Женята. — върнала се е от Испания за малко, Чопара я срещнал и я попитал каква кола кара. Никаква — му отвърнала тя. Ето ти ключовете на едно Гранд Чероки, великодушно и подхвърлил връзката Чопара. И от този момент върви я търси вярната любовница на Любо Футболистчето.

— Еба ти копелето! — възкликна Венци.

Само, че той не знаеше още една подробност, която бе известна единствено на мен. По едно време бяха съдружници с малкия Маргин, който между многото други работи завъди красива любовница. Обикновено ходеха заедно по баровете. Една вечер Малкия реши да се прибере по-рано, уморен от многото задачи през деня. Чопара веднага се възползва.

— Искаш ли да си полегнем? — предложил той на момичето.

— Нали знаеш, че съм приятелка на Маргина? — учудила се тя.

— И какво от това? Той си тръгна.

Момичето напусна мястото си и придвидливо се извини, че отива до тоалетната. Но всъщност се обади по телефона на Малкия Маргин. Разказа му всичко открай докрай. Това, което обаче и аз не знаех беше, че още същата вечер Чопара намери ферарито си със забита в капака му кирка. Именно затова чакахме напразно.

Големият ебач веднага хвана самолета за Германия, за да си търси нова кола. Накрая се появи с жълто ламборджини. Колегите от ВИС отдавна се бяха отказали да го чакат. Жоро им беше обещал пет хиляди лева за работата и те с удоволствие ни ги прехвърлиха, тъй като обекта в крайна сметка се оказа един и същ. Свалихме Чопара от колата и буквално го смляхме с ролки от тапети. Още същата вечер го приеха в болница.

* * *

Поли моментално се възползва от ситуацията. Извика готиното гадже в офиса си и разигра пред него великолепна мелодрама.

— Виждаш ли, миличка с какви хора се забъркваш? Този човек е наркопласър и отявлен бандит.

— Значи оттам има толкова много пари? — наивно възкликна мадамата.

— Естествено, скъпа! — притисна я до бюрото Поли и преспокойно я наеба. Камерите записваха всичко.

Десет минути след като я изхвърли от кабинета си, той свали касетата и нареди да я пратят в болницата на Чопара. Заедно с видео апарат и монитор. Искаше онзи да види всичко. След което забрави за гаджето завинаги.

ГЛАВА XVI

Женята беше особен човек. Приличаше на щангист тежка категория или гюлетласкач. Привличаше моментално погледите с монументалната си осанка и русата си коса и всеки опит да се дегизира завършваше неуспешно. Имаше мек характер и се държеше простодушно.

Много рядко се вясваше по дискотеките или в офиса на фирмата. Предпочиташе да кисне в квартала със старите си приятели. Повечето от тях бяха дребни крадци, които пощипваха по нещо под неговата закрила. В тяхната компания той се чувстваше най-уютно. Пийваха си ракийка, говореха за футбол, споделяха клюки от махалата.

Женята не печелеше кой знае колко пари, ама пестеше всичко. Беше женен за една полу—циганка от Слатина, имаше две дечица и мечтаеше да си направи някой ден къщичка. Всъщност в главата му нямаше нищо друго. Представяше си бъдещото жилище всяка нощ в цветните си сънища. Виждаше го всяка нощ двуетажно, с голяма веранда отпред и детски басейн в двора. Когато колегите около него му се подиграваха, Женята кротко отвръщаше:

— Да си направя къщичката, а пък вие духайте супата.

Живееше скромно в двустайно апартаменче заедно с родителите си, със сестра си, с жена си и двете си деца. Беше научен да уважава старите хора и помагаше на всички в квартала. На пенсионерите допълваше пенсиите, плащаше тока и водата или направо им пазаруваше, макар че беше изключително скръндзлив. Към баща си и майка си се отнасяше с благоговение. Всички се смеехме на един негов случай, преди да се ожени. Беше завел някакво гадже вкъщи, защото не му се даваха пари за хотел. На сутринта баща му влязъл в тоалетната и забелязал мръсотията, която тя е оставила.

— Женя, тати — посъветвал го той. — Друг път когато водиш кучки, накарай ги да се изсерат, изпияят и изсекнат предварително.

Привързаността му към Поли беше пословична. Като че ли бе завързан със синджир за него. Искаше да се измъкне, а не можеше. От

друга страна, ако му се отдадеше случай, нямаше да го направи. Просто не можеше да живее без него. Когато Поли му поръча да създаде килърска организация, Женята направо се ужаси. Чистата му душица изтръпна. Като всеки селянин обаче, той бързо преодоля терзанията си и за една година създаде структура, каквато до този момент никой не познаваше.

Така се започна.

Групата му ръководеше Ганеца. Изглеждаше напълно невинно момче, което всяка неделя играе футбол в двора на френската гимназия, но всъщност беше велик автокрадец и човек, който може да се измъкне от всякаква ситуация. Тичаше бързо както на къси, така и на дълги разстояния, нямаше препядствие, което да не може да преодолее. Стреляше невероятно точно. Под него стояха Данкина и Бесника от Луковит. Двамата си приличаха по едно единствено нещо — бяха гладни и безмилостни. Иначе се различаваха като земята и водата. Данкина се беше оженил още на осемнадесет години, отглеждаше голям син и не се интересувахе изобщо какво престъпление трябва да направи, за да спечели малко пари. Притежаваше изключителна физическа мощ и никакви човешки чувства. Не признаваше авторитети.

Бесника беше най-големият кариерист между тях. Той искаше да влезе в организацията по някакъв начин и да направи кариера. Стремеше се безогледно към по-висок пост. Стреляше също добре и хич не му пукаше, дали срещу него стои полицаи или какъвто и да е друг противник. Останалите двама идваха от Червен бряг. Там безработицата съществуваше от сътворението на света. Гамстера току що се беше уволнил и за пет лева можеше да убие всеки срещнат. На всичко отгоре боравеше с оръжието прекрасно.

Баката също стреляше добре. Имаше обаче един минус — беше отявлен наркоман. Компенсираше го с изключителната си наблюдателност и способността си да постъпва подло тогава, когато най-малко очакваш.

На тези хора съдбата отреди да станат мит в подземния свят.

Групата на Женята изобщо не ебаваше големите босове. Хич не се интересувахе от тях. По-важно беше да имат някаква работа, за да си изхранват семействата, или да си пълнят джобовете с пари. Обикновено изпълняваха рутинни поръчки — режеха уши на

провинили се дилъри, биеха ВИС-аджии, изпълняваха наказателни операции от всякакъв вид. Отнасяха се към Женята приятелски, защото той им даваше хляб, но изобщо не го смятаха за началник. Към Поли изпитваха по-голям респект, макар да бяха го виждали само няколко пъти.

— Стегни си малко хората! — скара се един ден той на Женята.
— Държат се с теб сякаш са ти първи братовчеди.

— Ами ние сме по-скоро едно цяло — оправда се дангалакът.

— Няма едно цяло! Те са ти служители и трябва да го знаят.

— Какво да направя?

Поли мълча дълго, загледан мрачно в обувките си. Женята имаше две прекрасни кучета, които обичаше повече от децата си. Мъкнеше ги постоянно със себе си и ги глезеше неимоверно. Селските момчета около него се дразнеха от това. Наричаха ги песове и ги сритваха винаги щом намереха сгоден случай. Това не остана незабелязано от Поли.

— Ще заколиш едно от кучетата си пред тях! — с тих глас нареди той.

— Те са ми деца — проплака Женята.

— Говорим за много по-сериозни неща, а не за някакви помияри — отрязва го Поли. — Действай!

Кучетата бяха лайки — мъжка и женска. Женята избра да убие мъжкото. Въображението му стигна дотам, колкото да измисли най-елементарната ситуация. Подсвирна му сигнал, който кучето не познаваше, после симулира ярост, затича се към него и забодя нож в шията му. Селянчетата от групата не се впечатлиха особено, но все пак се стреснаха. Разбраха, че Женята е страшен когато се вбеси и започнаха да го гледат с по-други очи.

Следващият номер дойде като късмет от лотарията. Някакъв махленски пичага беше подметнал на жена му, че мъжът и е бандит и съвсем скоро ще го осветкат. Женята веднага поведе четата си по кърчмите. Намериха нещастника в най-отдалечената.

— Остави ни да го пребием — предложи си услугите Данкина.

— Стойте мирни — отблъсна ги Женята, — аз ще си свърша работата.

Вкара нещастника в един вход, съблече го чисто гол и най-спокойно го наеба. След това го изхвърли на улицата единствено по

бели чорапки.

— Я гледай? — учуди се Ганеца. — Защо си го облякъл толкова?

— Така е по-сексапилен — отвърна равнодушно Женята. И от този момент наистина започнаха да го възприемат като бос.

Поли отдавна си търсеше частен бизнес и понеже местата бяха запълнени, се вторачи в гробарите. Сто процента от тях бяха цигани. Владееха гробищните паркове, смучеха от скръбта на хората и печелеха добри пари. Като начало им прати стария си приятел Киро Торука. Той се появи пред тях с костюм, бяла риза, вратовръзка и лачени чепици.

— Господа цигани — начена речта си Торука. — Предлагам ви от този момент нататък да работите за нас. Ще ни давате четиридесет процента, а ние ще ви пазим.

— Какви господа, бе, да ти го начукаме! — развикаха се мангалите. — Да вървиш на майната си!

Поли, разбира се, не остави нещата до тук. Веднага нареди на Женята да бъдат изтрепани една сюрия цигани.

— По-колко даваш? — попита го дангалакът.

— Абе, разбрали сме се за пет хиляди, ама за мангал толкова пари не давам.

— Какво правим тогава?

— Хиляда марки стигат.

Женята на беше от кръвожадните и не му се искаше толкова кръв, макар и циганска. Реши два мангала са напълно достатъчни.

Неговите дебили обиколиха всички софийски гробища. Навсякъде гъмжеше от народ. Едва на третия път завариха петима роми да довършват някакъв паметник и да се черпят с това, което са оставили опечалените роднини.

— Я се стройте — нареди им Бесника.

Циганите се изправиха с разтреперени крака, а когато видяха автоматите с разгънати приклади, съвсем загубиха ума и дума:

— Ша работим за вас, бате! Само не ни закачайте!

— Копайте гроб — нареди Данкина.

— Бака, ти нали пееше по сватби и погребения — обърна се Ганеца към колегата си.

— Що бе, к'во лошо има?

— Нищо. Искам да завъртиш една балада на тия мангали, та да ни помнят на оня свят. Запей така, че и гробарите да заплачат!

И Баката наистина запя.

След това застреляха двама от циганите, а другарите им покорно ги заровиха. Групата на Ганеца изобщо не се притесняваше, че са видели лицата им. Нито един от останалите трима мангали нямаше да продума.

ГЛАВА XVII

Поли остана изключително доволен след убийството на циганите. Не толкова заради гробарския бизнес, който получи на часа, а защото най-сетне Женята създаде схема и се реши да поема отговорност. Това отдавна влизаше в неговите планове. Позицията му на бос вече не му позволяваше да участва в дребни престъпления. Ако се появеше някакво голямо убийство, той разбира се щеше да се намеси лично. Но да ходи подир дребни хорица и някакви смръдливи мангали изобщо не му отиваше. Маджо също беше доволен. От дясната си страна държеше бай Миле за тежки случаи, от лявата му страна Поли поемаше дори и без да го осведоми по-леките. Самият той нито поръчваше, нито участваше.

Интересът на организацията към модния подиум възникна постепенно, обаче се настани трайно. Причините бяха много. От една страна в този бизнес имаше много пари, от друга страна даваше възможност да се набавят красиви и стилни курви. До този момент многобройните конкурси ги владееше куцийт Росен, който поради липса на пари се съюзи с някакъв си Папазов. После двамата се скараха. Куцийт се правеше на шоумен, обичаше да излиза на сцена и да плямпа всевъзможни глупости, докато Папазов действаше подмолно, почти не се появяваше публично. За сметка на това успя да закупи от световните агенции правата за трите основни конкурса. След което напъди Росенчо и започна да работи сам, Куцийт веднага изтича при нас.

— Онзи ме ограби! — проплака той. — Помогнете и ще работя за вас.

В интерес на истината имаше известно право. Пък и Папазов се държеше абсолютно нагло. Пратихме му хора за работен разговор, с които той изобщо не пожела да се срещне. Навсякъде твърдеше едно и също:

— Не ме занимавайте с вашите мутренски работи! Аз съм във връзка с големи хора на Запад и вие хич не ме интересувате!

Куцият Росен беше достатъчно луд, за да си въобрази, че сам може да оголи терена. Организира един глупав атентат в тоалетната на зала „Универсиада“, от който пострада абсолютно невинен дядка. Арестуваха го веднага. Стана така, че вместо да остане сам на пазара, той го освободи. Поли обаче знаеше какво да направи. Привика Женята и му сподели:

— Папазов ми пречи сутрин да се наслаждавам на изгрева!

— Този път колко? — попита Женята.

— Този път пет хиляди, както сме се разбрали. Следващата седмица цяла София осъмна с плакати за два паралелни конкурса за красота. Единият беше под егидата на организацията, а другият правеше Папазов. Поли веднага даде знак на Женята, който на свой ред свика групата си. Проучиха набързо навиците на обекта. Обикновено той излизаше привечер и си тръгваше към вкъщи с колата.

Предварително бяха решили помежду си да го застреля най-страхливият от тях — Баката. Само той не знаеше. Ганеца срязва една от гумите. После всички се оттеглиха в кръг, така че модният бос да няма откъде да избяга. Когато Папазов най-сетне се появи, Ганеца деликатно побутна Баката:

— Ти си наред — каза му той.

Нямаше много време за губене. Папазов веднага забеляза надупчената гума и се усъмни, че нещо не е наред. Наведе се да види точно къде е повредена. През това време Баката разтреперан го приближи отзад и го застреля в главата. После притисна с две ръце корема си и започна неудържимо да повръща между паркираните автомобили.

Първи го вдигна Ганеца, след него от другата страна го хвана Бесника. Тръгнаха преспокойно по улицата, заливайки се от смях. Изобщо не им пукаше за убития Папазов. Подиграваха се на Баката, заради проявената слабост. Женята не им даде всичките пари. Удържа за себе си хиляда марки. Все пак човекът възнамеряваше да строи къщичка. С останалите мангизи неговите идиоти си купиха еднакви кожени якета „Авирекс“, които вървяха тогава по шестотин долара и заприличаха на еднояйчни близнаци.

Убийството на Папазов разстресе цялата държава. До този момент мнозина смятаха, че организацията залязва и че се задоволява

единствено с безсмислени и трудно осъществими заплахи. Сега се убедиха в нейната решимост да ликвидира противниците си.

— Като че ли съм доволен — извика Маджо при себе си Поли. Беше му дал вече осемдесет хиляди долара за Дебелия Андро. — Толкова имам в момента, братче! — извини се той.

Лъжеше естествено.

— Не са малко — ухили се Поли. Беше събрал вече около петстотин хиляди марки и умуваше в какъв бизнес да ги вкара.

— Усещам те, че не си много доволен — продължи кротко Маджо, но трябва да се съгласиш с мен, че жертвата изобщо не беше трудна за осветкване. Вярно, държавата се промени. Беше много важно това да стане. Аз обаче ги степенувам по трудности на изпълнение. Карамански и Жоро струват много повече.

Междувременно групата на бай Миле и групата на Женята денонощно търсеха пробойна в отбранителната схема на двамата. За тяхно огромно съжаление тя изглеждаше непробиваема. Опитът обаче подсказваше, че и на Карамански, и на Жоро все някой ден защитата няма да издържи.

ГЛАВА XVIII

Седмица след убийството на модния бос Поли ни извика твърде изнервен в офиса. Току що бе минало събранието на акционерите, на което Маджо открито заяви, че се крадат коли, застраховани от СИК, както и много застраховани от ВИС. Имаше негласно споразумение между двете организации да си пазят клиентите, защото имаше опасност в противен случай, някой амбициозен полицаи да разбрида дантелата безпроблемно. Поли подозираше идиотите на Женята.

— Сигурен ли си, че твоите хора не пипат? — изгледа го зверски той.

— Сигурен съм, шефе! — отвърна верноподанически Женята. — Повечето от тях не умеят дори да шофират. — И в типичния си интригантски стил добави: — Колите ги краде Килията.

Килията се славеше като некоронованият кмет на Люлин. Беше лежал осемнадесет години в затвора по различни поводи и обслужваше всички групировки. Загради един ъгъл на новия булевард, където си направи, без да пита никого, две къщи и автосалон. Едната къща превърна във фитнес, а в другата освен семейството му живееха още сърни, елени, дори лъв. Цяла зоологическа градина. В средата на двора по свой вкус изгради басейн с шадраванче и пусна да плуват всякакви рибки. Външния му вид будеше недоумение, но отвътре Килията поддържаше коварен и повратлив характер. Знаеше всичко за всички в най-голямата спалня на София — Люлин. Никой не можеше да се оправя така бързо като него. Когато и да потърсехме той го намираще за пет минути.

— Сигурен ли си? — обърна се Поли към Женята.

— Така предполагам.

— Идете при него, но опипвайте меко. Той е ценен човек.

Килията представляваше ниско четвъртито човече с огромен корем. Никога не се караше с никого и в общи линии си държеше на думата. Напоследък беше развил огромен бизнес. Застрояваше целия Люлин, като си осигуряваше най-хубавите и апетитни места. Не

продаде нито един магазин и прибираще огромни наеми отвсякъде. Посрещна ни изключително радушно.

— Поли стана голям началник — извади бутилка уиски той в кафенето до автопарка си. — Няколко пъти идвам да го видя, но не мога да се докопам до него. Добре ви е изпратил.

— Добре, но не идваме за добро — тръгна директно по селски Женята.

— Че какво толкова има?

— Напоследък изчезват много коли застраховани от СИК. Знаем за твоите гаражи из Люлин и за връзките ти с полицията. Дали няма да намерим някоя от тях в бърлогите?

— Дума да не става! — вдигна ръце Килията. Познавах го добре и донякъде ми беше симпатичен.

Навремето Васил направи една голяма глупост — купи авторските права на всички песни, които звучаха по кръчмите и настояваше да му плащат наред. Килията верноподанически забрани във всички люлински кръчми да се пее без пари. По-късно разбира се, тази глупост отмина, но старателността на дебелака не остана незабелязана. Освен това той работеше в яко сътрудничество с Митко Бретона. Онзи печелеше парите си в унгарските казина, а Килията ги превръщаше в жилищни блокове около спирките на метрото в Люлин. За няколко години двамата завъртяха огромни суми. Килията се правеше на шушумига, обаче всъщност имаше по-голяма банкова сметка дори от най-големите босове. На Бретона както обикновено не му дремеше.

— Абе, маце! — тупна Килията по гърба Женята. Той се обръщаше така към всеки. — Дай да се напием и да изкараме по някой лев. Който е дошъл при мен в Люлин, никога не си е тръгвал празен.

— Значи няма наши коли в твоите гаражи? — намръщи се Женята.

Всъщност истинските крадци бяхме аз и той. Само дето Женята не знаеше за мен, а аз знаех за него.

— Гарантирам ти — тупна се в гърдите Килията. — Гледай що блокове са наоколо и всичките са мои. Доя магазинерите като крави. Защо са ми вашите коли?

Килията разбира се, лъжеше. Той наистина си чешеше крастата с измисления си автосалон, но също покрадваше хубавите коли из

Люлин и ги продаваше с пренабити номера. Иначе беше човек на живота. Подушваше печено прасенце с лимонче в муцунката от сто километра. Обожаваше трапеза със зимна туршия и ракийка на масата.

* * *

— Килията нещо се дърви! — натопи го още с влизането при Поли Женята. Така и не можа да си преодолее курвенския характер.

— Не говори глупости — спрях го аз. — Много си е добър човекът и няма нищо общо с тази работа. — Смятах да продължа защитата, но в точно този момент от Унгария се обади Бретона.

— Какво става, бе, братчето ми? — развика се той. — Откога закачаш съдружниците ми?

— Никого не закачам — опита се да го успокои Поли. — Просто зададохме на Килията няколко въпроса.

— Ела тук да се разберем! Остави приятеля ми на мира!

— ОК — съгласи се Поли.

Затвори телефона и ни изгледа последователно с най-тежкия си поглед. Мълча известно време, после започна да разлиства някакво тефтерче. Накрая смразяващо се вторачи в нас.

— Имам много насрещни влизания с Митко — каза ни той. — Няма да ида до Унгария, защото може и да не се върна. Ще идете вие. Вас той няма за какво да ви убива.

След това вдигна телефона и когато Бретона му се обади, възможно най-кратко му съобщи:

— Ще пратя едни мои хора, братчето ми. А ти извикай твоя човек, Килията, да се разберат очи в очи!

Още същия ден с Женята си резервирахме билети до Будапеща. Не бях се обаждал нито на приятелката си Ася, нито на Серафим. Дори Нова година карах без тях. Това беше част от стратегията ми да ги подчиня напълно. Извиках Серафим в едно заведение, за което знаехме само двамата.

— Ще си купиш един чук около седемстотин грама — наредих му. — Докато отсъстваме с Женята, неговите наркочилъри ще загубят всякаква ориентация. Искам да строшиш на всички колената.

Той не ме попита нито защо, нито пък поиска съвет как да го направи. Беше толкова изгладнял, че можех да му поръчам да се изкачи на Еверест. А истинската ми цел се изразяваше в едно единствено изречение — просто исках да сваля Женята на земята и да го принудя да работи с мен.

Килията отказа летенето. Не толкова защото се страхуваше от самолети, колкото от любовта си към дълги пътувания в автомобил. Дори ни посрещна на аерогарата с неговия джип Mitsubishi Pajero. Закара ни в казиното на Бретона, където вече ни очакваха безплатни жетони за игра.

— Стига си ни размотавал — изръмжа Женята. Той се изживяваше като шефа на групата, изпратен нарочно от Поли. — Води ни при оня!

— Митака, току що стана и още се къпе — отправа се Килията. — Не е удобно никак си.

— Удобно е — избута го към асансьорите Женята. Качихме се на последния етаж и влязохме наистина в директорски апартамент. От двете страни на коридора се бяха наредили дузина безцветни руснаци, с които Килията дружески се разцелува.

— К'ви са тия, бе? — изненада се Женята.

— Охраната на Митака — разпери ръце Килията. После от банята излезе самият Бретон. Наистина се беше къпал и все още мокрото му мускулесто тяло бе обгърнато с хавлия. Погледна ни мрачно и ни покани да седнем.

Познавах бате Митко отдавна, още от борбата. Той също изпитваше симпатия към мен, но сега хич не ми се зарадва.

— Защо го мъчите моя Кили? — обърна се той към нас — Какво толкова е направил?

— Никой не може да ограбва организацията — зае важна поза Женята. Наистина се беше взел насериозно и аз много си боях, че ако се сбият с Митака трябва да взема страна.

Бретона мълча известно време, след което изненадващо се разсмя.

— Да ви еба и организацията! — посегна към бутилка с уиски той. — Я, чакайте да ви почерпя. Нали аз съм я настанил тая организация, където е сега?

— Ти знаеш ли кой е Поли? — продължи да се надува като пуяк Женята.

— Знам го я, що дивотии сме направили с него!

— Знаеш ли кой е Маджо?

— Да го еба в Маджото! — вдигна се от дивана Бретона, изглежда ни насмешливо и ни каза: — Я елате сега, да видите какво е организация!

На стената имаше ред огледала и отстрани бутон, за който ние не подозирахме. Дори не видяхме кога Бретона го натисна. Огледалата се обърнаха и отдолу изникна като в приказките огромен апартамент на три нива. Най-долното разполагаше с десетина игрални маси. Покер играеха най-големите престъпници в Източна Европа. Явно живееха тук, защото бяха по къси гащета, размъкнати тениски и джапанки. Успях да различа Бранислав Лаинович—Дуги — дясната ръка на Аркан. До него седеше Душан Спасоевич—Шиптър. Макар и с гръб познах съдружника на Аркан — Милорад Лукович—Легия. Освен тях в обичайните за нацията си анцузи, се размотаваха и пет—шест руски бандити от най-висока класа. Разбираха се на някакъв международен език, но най-вече на езика на парите.

ГЛАВА XIX

Следващите четиридесет и осем часа бяха обща лудост. Шмъркахме кокаин и пиехме уиски на воля. Женята го правеше много по-добре от мен. Все пак имаше опит, а аз като новобранец, започнах доста глуповато, но постепенно също се научих.

— Вие не сте никакви бандити — потупваха ни дружески по гърбовете сърбите. — Ние с Аркан изправяме един танк пред банката в някое от босненските градчета, влизаме вътре и обираме всичко. Не си играем на шикалки.

Руснаците също се намесиха. Те не познаваха добре региона, но винаги бяха готови да свършат поредното безобразие. Не се интересуваха от никого и не уважаваха балканските авторитети. Митака беше същия като тях.

— Що не го осветкате тоя Маджо, бе? — предложи той. — Ще ви дам едно рамо и после владеем цяла България!

— Маджо ли? — изненада се в първия момент Женята. Позамисли се малко и потвърди: — Ами защо пък да не го отсвиткаме?

Аз се държах по-здраво, а Килията направо изчезна. Той беше дърт шмекер и като видя толкова кокаин и уиски, предпочете да не участва в оргията. Ни чул, ни видял. В крайна сметка вакханалията свърши и трябваше да се прибираме в България. Бретона така и не успя да научи името на Женята. Викаше му Жената.

— Нямай доверие на тая Жена — изпроводи ме той. — Подличък ми се вижда. — После ми стисна ръката и по някакъв начин усетих, че приятелските ни отношения от едно време отново са възстановени. — Разчитай на мен, ако ти се наложи! — добави той. — И оставете Кили на мира!

— Знаеш ли колко много те обичам? — разлигави се по едно време Женята, докато Бретона се занимаваше с пияните руснаци. — Винаги съм разчитал на теб в най-трудните си дни. Оня идиот Поли ме накара да заколя дори кучето, за да направя впечатление на едни

селяндури, а пък когато хвърлях хамстери на пираните, трябваше да стресна теб.

— И аз те обичам — едва се задържах на стола. Все пак успях да се овладее донякъде и не продължих по-нататък. Без малко да му кажа как съм пратил Серафим да потроши краката на неговите дилъри.

Още същия ден хванахме самолета и се върнахме в България. Поли ни очакваше в „Олимп“. Забелязхме, че цялата охрана на Маджо също се навърта наоколо, но влязохме вътре без да минем през пропускателен режим.

— Къде ходите вие, бе? — посрещна ни с лицемерна усмивка Славчо.

— По света и у нас — отвърна му мрачно Женята. Еуфорията вече беше минала и той не обичаше нито себе си, нито мен.

— Ей там, ви чакат — поведе ни Славчо към сепарето на Костов.

Един срещу друг бяха седнали Поли и Маджо отпиваха по глътка уиски и ни гледаха любопитно.

— Казвайте! — тръгна директно Поли.

— Остави момчетата да похапнат нещо, тук има всякакви благини — намеси се Маджо. Както винаги пушеше цигарата си с цигаре и изглеждаше изключително добронамерен.

Ние си поръчахме някакво ядене, започнахме кротко да се храним, обаче Поли видимо нямаше търпение да разбере как са се развили събитията.

— К'во стана, бе? — обърна се към Женята той.

— Нищо съществено — отвърна му Женята. — Бретона се е окопал яко, пази го една рота руски бандюги и никой не може да се докопа до него.

— Каза ли нещо за мен? — попита меко Маджо.

— Каза.

— Предай ми го дума по дума.

— Да го еба в Маджото — изтърси внезапно Женята. Изненада дори мен. Отдавна не вярвах, че е способен да изрече дори една десета от истината.

— Ти чу ли нещо? — обърна се Маджо към мен.

— Каза още, че си плъх.

— Е, аз винаги съм твърдял, че в дадена ситуация може да си мишок и в това няма нищо лошо — усмихна се благо босът. През

цялото време Поли застрашително мълчеше. Цялото му поведение излъчваше напрежение.

Маджо изпуши цигарата си, пхна нова в цигарето. И все още в добро настроение се обърна към Женята:

— Какви хора бяха там?

— Ами най-различни балкански и руски разбойници.

— По-точно?

— По-точно какво да ти ги изброявам — обърка се Женята и тогава се намесих аз. Знаех имената на всички, както и кой къде се намира в йерархията.

— Умно момче — погледна ме внимателно Маджо. Отпи глътка уиски и продължи въпроса си като разтегляше отчетливо думите: — Поръчаха ли ви да ме убиеете?

— Нищо подобно — подскочи като ужилен Женята.

— А ти, какво ще кажеш? — обърна се отново към мен Маджо.

— Ние не сме убийци.

— Правилно... наистина си умно момче. В нашата организация няма убийци!

Междувременно келнерите взеха празните чинии и ни сервираха кафе с минерална вода. Поли дори не го погледна. Маджо продължаваше да отпива от уискито си, макар че вече не изглеждаше толкова благ. Присви устни и злобно просъска:

— Пратиха ли потеря по мен? — надвеси се над мен той.

— Всичко е наред — отвърнах аз.

— Умно момче — за трети път ме изгледа Маджо. — Питаха ли ви за навиците ми?

— И да ни бяха питали, ние не ги знаем.

— Умно момче — поклати глава Маджо.

После се облегна в ъгъла на сепарето, доста по-спокоен, дръпна от цигарата си и за последен път вдигна чашата. Поли продължаваше да мълчи. Сервитьорите се въртяха като оси около нас и не смееха дори да ни погледнат.

— Сигурно сте много уморени, момчета? — загаси най-сетне цигарата си Маджо. Идватے отдалеко и сте свършили добра работа. Благодаря ви много.

После извади две пачки по пет хиляди марки, увити в ластик и ни ги подаде. Напусна заведението преди нас.

Прибрахме се с колата на Поли. Настроението му изведнъж се подобри и той съвсем приятелски ни стисна ръцете.

— Здравата го наплашихте този плъх! Дори да бяхме се уговорили, нямаше да стане толкова добре.

— Горедолу му казахме истината — осмели се да сглоби двете три думи Женята.

— Абе, каква истина! Митака никога няма да ни прости, обаче е такъв заклет селянин, че иска да се върне в България. А нашата цел е да го държим надалеч.

След това внезапно сви в горичката около семинарията, спря колата и в типично свой стил ни нареди:

— Слизайте! Докато ви нямаше тука стана голяма беля.

— Каква беля? — смръщи чело Женята.

— Някой ти е потрошил с чук дилърите.

— Не може да бъде?

— Не само, че може, ами всички едва мърдат. Женята буквално се стопи пред очите ми. На мен ми нямаше нищо, защото знаех за какво става дума. Поли се разходи нагоре—надолу пред нас с ръце в джобовете, потърка замислено брадичка и чак тогава съобщи последната неприятна вест:

— Един кретен от Радомир ми обяви война, казва се Никодим. Предполагам, че това е негова работа. — После отново тръгна към колата и преди да влезе, рязко се обърна към нас: — Не предполагам, сигурен съм!

ГЛАВА XX

Поли имаше един приятел от Радомир Юлиан, когото всички по неизвестни причини наричаха Зорката. Познаваха се още от Германия. Там му беше помагал в убийствата и след това двамата, доколкото се знаеше, са лежали заедно в затвора.

Зорката командваше целия район на Радомир и работеше предимно с катаджиите. За него не беше никакъв проблем да регистрира каквато и да е крадена кола. Пренабиваше номерата съвсем небрежно, защото беше купил полицаите до един. Повечето от големите софийски гангстери именно затова караха коли с пернишки номера.

Зорката приличаше на дружески шарж — малко човече с голяма глава. Обичаше да се застоява вечерно време по кръчмите и да се прави на велик, но без съмнение владееше целия регион.

— Аз съм осигурил автомобилния парк на СИК! — хвалеше се той. — Без мен те са нищо.

— Кажи му на тоя да млъкне, че все ще се намери кой да му отреже динята, дето я има за глава — караше се Маджо на Поли.

Поли обаче защитаваше приятеля си — определено имаше слабост към него.

— Остави го нека си плямпа. И без друго не му плащаме нищо.

Точно по това време организацията реши да контролира централизирано дрогата. Районът на Перник и Радомир се оказва изключително апетитен. Миньорите вземаха добри заплати, а синовете им нямаха никаква работа. Животът на всички протичаше между две квартални кръчми, овъргалян в кал от кюмюр и сажди. Хероинът наистина им беше единственото спасение. Точно тогава обаче от Германия се завърна стар мошеник и върл враг на Поли — Никодим. Навремето Зорката работеше за него. Помагаше му в кражбите на автомобили и го покриваше, когато се наложи. Никодим го смяташе за свой слуга. На практика, той го беше наследил от Поли.

— Почваш да работиш за мен, гъз! — привика го веднага Никодим.

— Ще има да вземаш, мой човек — опъна се Зорката. — Аз отдавна съм човек на СИК и бачкам за тях.

Това си беше самата истина. Ние с Женята имахме вече големи бригади и му гостувахме понякога. Целият район знаеше, че зад него стои стабилен гръб. Освен това хероинът се харчеше добре и Зорката се отчиташе редовно. Никодим обаче не миряса. Отиде директно при Жоро Илиев.

— Има там при мен един миризлив чорап, мой комшия, който в Германия ми беше пълна подлога — оплака се той. — Одупил се е на СИК—аджиите и ми се прави на голямата работа.

— Действай! — даде му карт—бланш Жоро. — Имаш едно рамо от мен.

Никодим не изчака да минат дори два дни. Вече набираше хора около себе си, събра ги и за една нощ натроши всички дилъри на Зорката. Хероинът мина в негови ръце.

Зорката веднага притича при нас. Събрахме се в едно от нашите заведения Женята той и аз, за да решим проблема.

— Давай направо да го трепем тоя — настояваше Зорката. — Няма оправия с него.

Поли обаче научи за нашите намеренията и ни възпря:

— Много ще ни дойдат убийствата. Намерете друг изход.

Лошото беше, че със Зорката се говореше доста трудно. Клетъчния му телефон звънеше постоянно и го търсеха всевъзможни идиоти. В началото разговорите се водеха изключително конспиративно.

— Имаме една дебела гостенка от Щутгарт — съобщавах му отсреща, когато ставаше дума за Мерцедес S—класа. — Можем ли да я уредим в някой хубав курорт?

— Нямах проблем — отвърщаше Зорката. Това означаваше в общи линии, че още на другия ден мерцедесът щеше да бъде легализиран в районната полиция. Срецу съответната сума, разбира се.

— Пристигнала е една елегантна дама от Щутгарт — имаше кодовото название Мерцедес Е-класа.

— Докарай ми я, осигурил съм и хотел — хилеше се Зорката.

Крадените БМВ-та имаха друго конспиративно име. Те също бяха дебели или елегантни дами, но от Бавария. Джиповете Mitsubishi Рајего минаваха като крехки японки. Зорката обаче си беше най-обикновен селски тъпак и след толкова много тайнствени разговори най-безотговорно изтърсваше:

— Абе, докарайте ми го тоя мерцедес тука да го регистрирам и ми се махайте от главата!

Въпреки глупостта си, той бе изключително ценен за организацията. Снабдяваше ни с оръжие. Налагаше се да му помогнем по някакъв начин.

— Искаш ли да изпратя групата на Ганеца? — предложи услугите си Женята.

— В никакъв случай — отхвърли офертата Поли. — Те ще ни трябват само за тежки ситуации.

Аз пък въобще не споменах за моето тайно оръжие Серафим и така с двете рутинни бригади се отправихме към Радомир.

Зорката държеше две трети от заведенията в града, но другата една трета принадлежеше вече на Никодим. Всяка вечер той събираше хората си там. Повечето от тях не бяха за подценяване. Около четиридесетгодишни печени гангстери, които години наред крадяха заедно с него автомобили в цяла Западна Европа. Не бяха страхливи и не си поплюваха. Обичаха да си попият вечерно време и да се държат като господари на града и на целия регион.

За разлика от тях, нашите момчета се бяха поотпуснали. Повечето живееха буквално на фотосинтеза. Поли не им даваше никакви пари, пък още по-малко се грижеше за сигурността им. Събирахме ги епизодично. Раздадохме им по една бухалка и Женята тутакси се направи на вожд пред тях.

— Влизате вътре и ги пребивате! — нареди той.

Забрави да им даде най-елементарните инструкции. Едно от правилата задължаваше всеки един да провери прекия си противник за оръжие. На мен веднага ми направи впечатление, но си замълчах. Женята толкова ме дразнеше с командирския си стил на говорене, че го оставих да се издъни. Разбира се не предполагах по никакъв начин последвалите събития.

Нашите момчета наистина смляха набързо хората на Никодим. Попиляха ги по пода като кегли. Оръжие имаше само ние с Женята, а

Зорката стоеше покрай нас, за да наблюдава как ще свърши екшъна. Той имаше огромни връзки в казанлъшките заводи. Майсторите измъкваха оттам отделни части от „Калашников“ и пистолети „Макаров“, след което ги сглобяваха по къщите си и му ги даваха срещу крадени автомобили с пренабити номера. Зорката не искаше нито лев от организацията. Трябваше му само протекция и ние в момента му я давахме.

Изстрелите се чуха, когато вече бяхме тръгнали и Женята веднага обърна колата. Двата застанахме пред изхода на ресторанта той със скъсения си автомат и аз с пистолета. После започнахме да товарим ранените момчета в колите. Слава богу, бяха изпозастреляни в задниците и долните крайници, тъй като хората на Никодим бяха стреляли от легнало положение. Още по пътя се обадохме на Поли.

— Ще ги караме в Пирогов — казах му аз.

— В никакъв случай — отвърна той. — Отведете ги в хотел „Аякс“! Там имаме лекар, който знае какво да прави с тях.

Цялата следваща седмица очаквахме Поли да ни извика. И той го направи. Освен него се събрахме аз, Женята и Зорката.

— Извинявайте момчета — стисна ни ръцете Зорката. Той беше мъжко момче и съзнаваше, че носи голяма вина, заради погрешната информация. Трябваше да ни предупреди, че хората на Никодим са въоръжени. — Оставете ме да се оправям сам.

— Ще можеш ли? — изгледах го внимателно аз. Моята бригада се беше настървила толкова, че едвам я удържах.

— Ще мога.

Ние посещавахме Радомир твърде рядко и нямаше откъде да знаем за колоритен млад руснак, който живееше там от известно време. Беше дошъл при баща си — един от многото българи, тръгнали навремето да търсят препитание като строители в руската провинция и станали временно руски зетъове. Нямахме представа в коя точно точка на Русия се беше женил, но синът му пристигнал в България веднага след войната в Чечня. Участвал там като редови войник. На вид беше слаб, но изключително жилав, с остригана глава и тридневна брада. Очите му изобщо нямаха цвят. По цял ден шареше из града и си търсеше работа ту при Никодим, ту при Зорката. Всъщност той не можеше да прави нищо друго освен да убива. И Зорката реши да го купи. Остави на руснака сам да реши как да приключи с Никодим.

Онзи говореше вече чат—пат български, застана по обяд на шосето за Перник и зачака да мине колата на боса. Знаеше, че редовно ходи по това време по бизнесдела в областния град.

— Кажи, руснак! — спрял му Никодим. — Защо мръзнеш на пътя?

— Ще ме вземеш ли до Перник, чичо Никодиме? — попитал руснакът. След което изчакал онзи да му отвори вратата и го прострелял в корема.

Никодим беше от стара коза яре. Изобщо не се е съгласил да умира. Успял да се закара до пернишката болница и веднага съобщил на своите хора кой го е прострелял. Оказа се, че това не е толкова важно. Руснакът също беше изтичал тутакси до първия участък, където се предал и разказал цялата случка.

* * *

Поли веднага се разпореди да докарат Зорката, жена му и двете му дечица в София. Намери му квартира и го настави в нея, без да му иска нито стотинка. Помнеше добре услугите му, пък и не забравяше, че именно Зорката държи връзката с казанлъшките оръжейни майстори.

— Ще се оправя сам — убеждаваше го Зорката. — Моите хора ще ми сглобят каквото трябва.

— Седи мирен! — натискаше го на стола Поли.

— Абе, ще му еба майката аз на тоя Никодим! — вдигна телефона си Зорката и започна изумително конспиративен разговор: — Здравсти, братовчед! Ще ми трябват малко бонбони.

— Имаш ги — отвърнаха му. — Само кажи какви.

— 5 на 45 мм — изръси Зорката, с което цялата конспирация се свърши. Дори на най-тъпият подслушвател му стана ясно, че иде реч за патрони.

Поли направо побесня.

— Прибирай се у вас и повече да не съм те чул да се занимаваш с каквито и да било отмъщения и тем подобни. Топиш ни всичките, лайно такова!

Междувременно Никодим бързо се оправяше в пернишката болница. Неговите дърти разбойници се бяха разбягали мигновено, а и той самият не изживяваше първа младост. Премисли отвсякъде случилото се и реши твърдо да не се меси в битката между двете групировки. Нямаше сили за това. Освен това му беше пределно ясно, че Зорката е маша в ръцете на други хора. Накрая намери начин да изпрати послание до Поли, което в общи линии гласеше: „Аз се отказвам, ако ме ставите на мира. Оправяйте се сами!“

Поли естествено остана супер доволен. Винаги му беше драго, когато старите бандити вдигаха белия флаг. Можеше да успокои Зорката, обаче не го направи. Привика ме насаме:

— Нека тоя селяндур седи нащрек! Имам чувството, че в крайна сметка ще проговори на полицията.

Около месец Зорката живя спокойно в София. Квартирата му знаеха само двамата с Поли и жена му. Гледаше да се прибира рано вечер и да излиза по-късно сутрин. Без друго нямаше никаква работа. Една събота взеха децата от детската градина малко по-рано и още докато се изкачваха по стълбите чуха странни шумове на тяхната площадка. Зорката не беше вчерашен. На секундата му стана ясно какво го чака. Грабна жена си и дечурлигата, качи се на колата и понеже беше много добър шофьор успя да се измъкне от преследвачите. Отиде директно при Поли.

— Пратил си ми бандата на Женята — заговори му съвсем открито той. — Още един път ти казвам, че никога няма да проговоря.

— Говориш ми глупости — отпрати го Поли — Сигурно Никодим те е надушил.

На Зорката моментално му стана ясно всичко. Още същата вечер се прибра в Радомир. Остави жена си и децата вкъщи, а самият той свика всичките си приятели, доколкото ги имаше, в най-големия ресторант. Събра ги около себе си и нареди на келнерите да сервират на всеки каквото поиска. След това ритуално се обърна към оркестъра:

— Свирете любимите ми песни! Тази вечер си правя панахида!

Оркестрантите знаеха какво обича. Подредиха репертоара така, че и камък да заплаче. Малко преди да приключат, Зорката без никаква изненада забеляза, че приятелите му са го напуснали и той е заобиколен от дебилите на Женята. Всеки един от тях изстреля по един куршум в него. Така заслужи по хиляда марки на човек. Напуснаха

заведението без да бързат. Дори към София се придвижиха спазвайки правилника за движение и в най-добро настроение.

Седмица подир това оздравелият Никодим внезапно се разболя отново. Лекарите се чудеха какво става с него, с изключение на един, който много добре знаеше да брой парите на Поли. Тези, които получи, му бяха напълно достатъчни, за да го изпише в ковчег. Всички разбраха, че Поли не признава приятелство и е готов да убива наред. Страхът от него прерастна в ужас. Моите момчета ме напуснаха вкупом. Идиотите на Женята се покриха. Ние с него останахме в организацията по различни причини. Женята не можеше да преодолее робската си психика, а аз огромните си амбиции.

ГЛАВА XXI

Момчетата от моята бригада се разбягаха за по-малко от месец. До този момент всеки от тях гледаше на Поли като на закрилник. Заедно бяхме изградили ВИС—2, после направихме СИК и накрая за награда той им даде по един пръстен и сто долара. Въпреки това го обичаха и уважаваха. Уплашиха се, след като започна да избива безмилостно дори приятелите си. Момчетата много обичаха Зорката. Той правеше безброй услуги, без да намеква за пари. Регистрираше крадените коли, осигуряваше дефицитни стоки, грижеше се за всичко около техния бит. Нямаха никакво обяснение за жестокостта на Поли. За неговата прогресираща параноя знаехме единствено аз и Женята.

Двама—трима от моите хора станаха набързо предани християни. Скриха се в софийските храмове, където се молеха денонощно Господ да им опрости греховете, а през останалото време продаваха свещи. Други се затвориха в къщите си. Страхуваха се да излязат дори на тротоара. Поръчваха си такси до съседния магазин. Венци и останалите се прехвърлиха без да ни казват нищо в по-меки групировки. Станаха крадци на автомобили за „Аполо“. Всичко градено с толкова много усилия през годините, се разпадна за миг. Поли обаче не мирясваше.

— Намерете ги и им вземете пръстените — извика ни той в офиса си двамата с Женята. — Тези копелета нарушиха договора. Скъсаха пъпната връв.

И ние наистина тръгнахме по домовете им да събираме ритуалните пръстени. Никой не се опъна. Изсипахме ги на бюрото на Поли и аз съвсем сериозно попитах:

— Какво правим отсега нататък?

— Общо събрание в правешкия мотел „Шатрата“ — отвърна ми той без да ме погледне. — След това побутна предварително подготвен списък на хора към Женята и тихо му нареди: — Събирай ги!

Поли не прояви никакъв интерес към най-верните си хора, които бе прокудил. Подхвърли ни мимоходом да доведем всички кучета, с които разполагаме. Повечето от тях бяха дребни бандити и селски шмекери. Използвахме ги епизодично, но не се числяха към организацията. Натоварих част от тях на колите и в уречения час пристигнахме в Правец. Полицейски патрулки бяха отцепили целия район. Пазеха ни верноподанически, сякаш бяхме част от държавната машина.

— Заповядайте, господа — посочваха ни полицаите къде да паркираме и ни отправяха към бившата заседателна зала на Комунистическата партия.

Нямах представа какво става, докато не видях Женята. Той беше с шикозен бял костюм, в който изглеждаше по-смешен, ако си носеше потурите. Селянията му течеше отвсякъде. Още повече се шашнах, когато влязох в залата. Вътре се бяха настанили близо триста бандюги от цялата страна. Познавах по едрите риби от тях, а другите нямаше откъде да зная. Изненадах се, че изобщо имат някакви отношения с Поли. Софийското представителство обаче ми беше известно горе—долу добре. Бях пердашил част от тях за дребни прегрешения, без дори да подозирам, боса седеше и зад тях. Направи ми впечатление, че Поли не се появяваше от никъде.

— Господа бандити — изправи се на трибуната Женята и явно зачете написана от друг реч. — Тук сме се събрали двеста осемдесет и осем души от всички краища на страната. Правим го, за да демонстрираме на тези, които се съмняват, че Дежурния разполага с мощна организация. — „Дежурния“ беше кодовото название на Поли. Никой не смееше да спомене името му.

Залата съвсем се смълча, притихна в предчувствие за нещо съдбовно. Женята се наслади на властта си и уверено продължи:

— Знам, че между вас има поне двайсетина доносници. Дори мога да ги посоча, но няма да го направя. Нека да предадат на групировките към които принадлежат и на полицията с каква сила разполага Дежурния.

Събирането започна да прилича все повече на партийно събрание. Провинциалните бандюги тип „наяли се и подстригали се“ зяпнаха като риби на сухо. Слушаха глупостите на Женята като директиви спуснати от едновременно политбюро.

— Идеята е следната — завърши патетично той. — Всички ние, дете сме се събрали тука, отиваме и помагаме на този, който има проблеми.

— А какво ще правим полицията и баретите? — обади се някакъв софийски гамен. Беше подставено лице на Поли и задачата му се изчерпваше с този абсолютно тъп въпрос.

— Наши са! — отвърна грандомански Женята. — Нямате грижи! Искам само да правите нещата с финес — махна микрофона той. След което с две ръце симулира слагане на маска и ръкавици.

— Друго има ли? — попита някой от бунаците.

— Има — върна отново микрофона Женята. — Тези дни ще бъде създадена нова партия „Напред България“. Настоявам да заведете всички ваши хора под строй да гласуват за нея. Самият Тодор Живков ще я подкрепи. Въобще не си въобразявайте, че е забравен.

В един момент той все пак приключи с глупостите си и в типично комсомолски стил попита:

— Има ли въпроси?

— Има — подскочи веднага някакъв селски тарикат. — Разбрах всичко, само не знам кой е Дежурния?

След него наскочиха други провинциални герои със същия въпрос. Те също не знаеха кой е Дежурния. Женята се оплете като пиле в кълчища. Тогава на трибуната изскочи личният шофьор на Поли, когото всички наричахме Къдравия. Беше интелигентно, умно и тактично момче.

— Спокойно, колеги! — вдигна ръка той. — Не задавайте повече глупави въпроси, защото всеки ден возя Дежурния и ще взема да си го изкара на мен.

Едва тогава провинциалните простаци разбраха за кого става дума.

Аз седях с протегнати крака фронтално срещу Женята. Вече бях глътнал един диазепам и в общи линии успях да изтърпя глупостите му. След като той се направи на началник пред провинциалните гангстери, кротко вдигнах ръка. Това буквално го шашна.

— Кажи, Жоре? — разпери ръце той.

— Може ли да се обадя по телефона? — попитах аз.

— Ама естествено! — ухили се Женята — За теб може всичко!

Излязох в коридора и наистина се обадох по телефона. Разговорът беше предварително уговорен.

— Готово ли е всичко? — попитах аз Серафим.

— Да — отговорими кратко той.

Това ми стигаше. Глътнах още един диазепам преди да се върна в салона. Употребявах успокоителното лекарство след убийството на Зорката. Седнах си на мястото, когато в салона влезе Поли. Държеше се сякаш не знае нищо за това събиране.

— Хайде бе, момчета! — избута от трибуната Женята той. — Какво толкова говорите? Горе ви чака трапеза...

Софрата този път наистина се оказа богата. Имаше от пиле мляко. Селските пехливани се нахвърлиха върху нея, сякаш никога през живота си не бяха яли и пили. Аз прескочих до тоалетната и дръпнах трети диазепам. Давах си сметка, че ставах много, но пък и знаех какво предстои. Върнах се в банкетната зала без да участвам във веселието.

Само след час или два трябваше да се върнем в София. Бях решил един път завинаги да приключа с Женята. Във входа му го чакаше огромно количество тротил, зареден от Серафим.

Издание:

Георги Стоев. СИК. Книга втора

Поредица: Свидетели на времето

Под редакцията на: Владо Даверов

Издателство: Световит, 2007

ISBN: 9549761290

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.